

MAGYAR CSERKÉSZ

XII. ÉVF. 3. SZÁM.

Ára 50 fillér.

1931. FEBRUÁR 1.

MAGYAR CSERKÉSZ

A MAGYAR CSERKÉSZSZÖVETSÉG HIVATALOS LAPJA

ELŐFIZETÉSI ÁRA EGÉSZ ÉVRE 12 PENGŐ ~ FÉLÉVRE 6 PENGŐ ~ NEGYEDÉVRE 3 PENGŐ
SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, V. KERÜLET, NAGY SÁNDOR-UTCA 6. SZÁM. CSERKÉSZHÁZ

Kandó Kálmán halála. A magyar technikai életnek súlyos vesztesége van. Január 14-én meghalt Kandó Kálmán felsőházi tag, a Ganz-gyár vezérigazgatója, a világhírű magyar mérnök-zseni. Nevét számos találmánya, módosítása örzi, amelyek mindegyike óriási mértékben vitte előre a villamos technika fejlődését. Leghíresebb alkotása a Kandó-féle villamos mozdony, amelyet ma Európa majdnem minden nagyobb villamosított vasúttársasága használ. Kandó Kálmán kitörölhetetlenül beírta nevét a kiváló magyar technikus gárda halhatatlan tagjai közé.

A Cserkészparkban csak parancsnoki igazolással lehet éjszakai. Az Országos Intézőbizottság legutóbbi ülésén elhatározta, hogy a Cserkészparkban csak azoknak a cserkészeknek enged meg az ott való éjszakázást, akik csapat-, raj-, vagy örsi kötelekben jelennek meg. Ha egy-két cserkész külön jelentkezik, akkor azoktól a Cserkészpark parancsnoka nemcsak a cserkészigazolványt kívánhatja meg, hanem megköveteli a csapatparancsnok igazolását is, amely arról tesz bizonyosságot, hogy a fiúk a parancsnok tudtával és beleegyezésével töltik a parkban az éjszakát. Így tehát próbakirándulás alkalmával az amúgy is kötelező próbakirándulási igazolványt ne felejtjük otthon.

Kedvezményes színházjegy. A Városi Színház előadásaira cserkészek 40%-os kedvezményes jegyet kaphatnak. Akik ezt igénybe akarják venni, azok cserkészigazolvánnyal jelentkezhetnek a Szövetség Gazdasági Hivatalában, ahol az aznapi előadásra szóló, kedvezményes jegyváltásra jogosító szelvényt megkapják.

Megkezdődött a szájharmonika-tanfolyam. A szájharmonikán való játszás szakszerű, ingyenes tanítása cserkészek részére f. hó 22-én megkezdődött a Cserkészházban. Mindjárt az első alkalommal olyan nagy volt az érdeklődés, hogy a jelentkezőket két csoportra kellett osztani. Az egyik csoport (amelyben főként regnumisták vesznek részt) minden hétfőn este 1/28 óraker tartja gyakorló-óráit, a másik csoport pedig kedden este 6 óraker. Aki érdeklődik a szájharmonika tanulás iránt, az a keddi próbán jelenjen meg a Cserkészházban s jelentkezzen a Németországból ide utazott tanítómesternél. Ez a legegyszerűbb módja a kurzusokba való bekapcsolódásoknak. De lehet jelentkezni bármikor a Gazdasági Hivatalban is.

Cserkészek segítsége téli állatbaleseteknél. Közismert dolog, hogy a téli havas, ólmos, esős idő az állatbalesetek fő ideje, ha így szabad magamat kifejezni, de közismert dolog az is, hogy éppen ebben az időben történik — éppen szegény, tehetetlen lovakkal — a legtöbb állatkinzás, mely néha oly durva, azt mondhatnám vadállatias jelleget ölt, hogy az ember elkezd gondolkodni azon, hát ez a teremtés koronája, ez a magából, minden emberi érzésből kivetkőzött ember, aki képes szegényvergődő állatot úgy ütlelni, hogy testét vér borítja el és húscsapatok jelzik kegyetlen bánásmódját.

Sajnos, az is közismert, hogy a legtöbb ember ilyenkor nem mer beleavatkozni, mert attól tart hogy őt magát is megtámadja az a durva, embertelen kocsis. — Az állatkinzás abból ered, hogy sokszor nagyon megterhelik azt a szegény állatot. De az is csak élő lény, az is csak egy bizonyos fokig bír el valami

Ilyen a
bevált és kitűnő fájdalomcsillapító

Aspirin-tabletták
eredeti csomagolása

Ügyeljünk a Bayer-keresztre!
Minden gyógyszerárban kapható.

munkát vagy megterhelést, különösen hegyre fel, síkos úton. Hát ha azt látjuk, hogy az állat nem bírja el azt a terhet és azért ütik, úgy figyelmeztessük a rendőr útján a kocsist, hogy könnyítsen a terhen, szedje le a felét, vagy ha az sok idővesztéssel járna, hát fogjunk a szekér elé még egy pár lovat, avagy állítsunk meg egy teherautót és azzal húzassuk ki a megrekedt szekeret. De semmi esetre se engedjük ütlelni az állatot, azzal úgysem segítünk.

Nem egyszer történik meg, hogy a kocsis a legdurvább és legelvetemültebb káromkodások közepette előszed valahonnan papírt avagy szalmát, azt a ló hasa alá rakja és meggyújtja abban a hiszemben, hogy a pörkölő tűz majd jobb belátásra bírja az állatot. Hát ez a legbrutálisabb valami, amit a 20. században el lehet képzelni. Ha a cserkész ilyent lát, ne bocsátkozzék egy pillanatig se vitába, hanem a legközelebbi rendőrszemeltetést szólítsa fel, hogy avatkozzék be, lehetőleg igyekezzék tanukat is megszerezni, akik annak idején majd igazolják ezt a közbotránkozást előidéző állatkinzás megtörténtét.

Legtöbbször az is ok, hogy talán a hó, az ólmos eső váratlanul jött, nem számított rá a lótarató gazda avagy kocsis és nem vasaltatja télire az állatokat, miáltal nem tudnak a síkos talajon kapaszkodni és elcsúsznak. Itt már a segítség nehezebb, mert ott helyben, ahol az állatok nem tudnak tovább menni, megvasalni az állatokat bajosabb. Ilyenkor szerezzünk hamut, homokot, avagy kössük be ronggyal az állatok patáját és így próbáljuk meg megindítani.

A helytelen és elmulasztott téli vasalásnak aztán már súlyosabb következményei is lehetnek, még pedig az, hogy a nyári vassal az állatok elcsúsznak, megütik magukat, csipőjüket stb. és nem tudnak a síkos talajon felkelni, sőt minden kísérletnél jobban és jobban visszaesnek és jobban és jobban megütik

Egyesületi és **CSEKÉSZ-ZÁSZLÓKAT** művészies kivitelben vásároljatok
 ECCLÉSIA R.-T.-nál, Budapest, IV., Váci-u. 59.

ELSŐ MAGYAR HANGSZERGYÁR

STOWASSER

kir. udv. szállító, a Rákóczi-tárogató feltalálója.

Budapest, (Budán) II., Lánchíd-u. 5.

Legfinomabb hangszerek gyártása katonai, szin-
 fonikus, házi, szolísták és művészek részére.

Cserkészzenekarok

felszerelése jutányos gyári áron
 Cserkészeknek legmesszebbmenő kedvezmény.
 Eddig több mint 240 cserkész- és leventezenekart szerelt
 fel a gyár.

Rákóczi-tárogató saját találmány! Óvakodjunk
 az utánzatoktól! — Árjegyzéket kívánatra díjtalanul!
 Századkürt F hangban P 14.—, ezredkürt A hangban P 13.—.

Hadseregszállító; az összes m. kir. honvéd zene-
 karokat kizárólag gyárunk szerelte fel!

Figyelem! Az egyedüli hangszergyár az
 országban! Több gyár nincs

magukat. Ilyenkor a legelső teendő az összes kötelekeket, istrángot, hevedert meglazítani, kikapcsolni, ha kötelekből áll az istráng, el kell vágni, de a legfontosabb, hogy az állatot szabaddá tegyük és a szekeret vagy más járművet eltávolítsuk mellőle. Ha a kötelekeket meglazítottuk, úgy tegyük az állatok teste alá pokrócot, — szépen, óvatosan alá lehet húzni, — ha másképp nem, hát legalább a lábai alá tegyük pokrócot, hogy a lábaival aztán belekapaszkodhassék és fel tudjon állni, avagy kössük be patáit már azért is, hogy felkeléskor ne sebezzék össze magukat. A felállásra törekvő állatot soha se hagyjuk magára, hanem azt fogjuk meg, még pedig a fejét, hogy felkeléskor az vissza ne essen és fogjuk a farkát is, mert ezzel is támpontot adunk neki, könnyítünk rajta és súlyán. Arra ügyeljünk, hogy ne csináljunk körülötte lármát, felesleges is, mert attól esetleg megijed, különösen ha kocsisa úgyszólván, káromkodó ember és így a cserkész részéről a felkeléshez kapott biztató szóban is a szegény, elgyötört állat bántalmazottját vélné. Szép csendesen, ügyesen megfogva, nem is kell nagy erő egy ló felállításához. Ha annyira ki volna merülve, hogy nem tud azonnal lábra állni, úgy takarjuk le, de lehetőleg csutakoljuk meg, hogy át ne fázzon. Ha felkelt, dörzsölgessük meg, szerzőszámozzuk fel, lehetőleg tehermentesítsük, hogy úgy aztán nyugodtabban elhajthassuk.

Bármilyen helyzetbe is kerülünk, a segítség közben ne vitakozzunk, az nem vezet célhoz, szépen, észrevétlenül felírjuk a kocsis számát, címét stb., ami adat a kocsin található és aztán bejelentjük az Állatvédő Egyesületnek, Budapest, IX., Ernő-utca 11—13., az majd aztán el is intézi a dolgot.
 Dr. K—c.

Cserkészet a napilapjaink karácsonyi számában. A magyar cserkészet két évtized alatt eljutott oda, hogy általános közérdeklődésre tarthat számot. Ezt igazolja az a tény, hogy napilapjaink a karácsonyi ünnepi számukban eddig soha nem látott nagy számban (leszámitva egyes alkalmi eseteket: Nemzeti Nagytábor, jamboreek stb.) vonultattak fel cserkésztárgyú cikkekét és képeket. Gondolunk itt elsősorban a „Magyarság“ jubileumi évkönyvére, amely dús képanyaggal közli a magyar cserkészet történetét, képes melléklete pedig a fényképpályázat képeit hozza. Mellette a Nemzeti Újság emelendő ki, amely karácsonyi képesmellékletét teljesen a cserkészetnek szenteli. Köszöngöjünk nekik és a többi újságoknak is, mert jól esett látni, hogy gondolnak, törődnek velünk is.

Bravúros Óceánrepülés. Az olasz légiflotta 14 hidroplánja Balbo légügyi miniszter vezetésével bravúros műveletet hajtott végre, mikor december 17-én nekivágott az Óceán átrepülésének. A raj hat szakaszban megtett mintegy 10.000 kilométeres utat. Az útvonal Orbettello—Bahia—Rio de Janeiro volt. Tizenalatt az útvonal végcéljához, az olasz nemzet nagy diadalára s az egész világ bámuló elismerése közepette.

Ritka magyar vadászszákmány. Gróf Széchenyi Zsigmond afrikai vadászatai folyamán olyan elefántot ejtett el, melynek agyara 133.5 kilogramm súlyú volt. Ilyen méretű elefántagyar magyar ember szákmányaként még nem került Európába s a hivatalos angol rekordlistán is a tizenegyedik helyen szerepel. Az agyarakat az egyik budapesti könyvkereskedés kirakatában ki is állították és ott állandóan tömegnyi bámulója akadt.

A Hold felszínének hőmérséklete. Az amerikai Mount Wilson-obszervatórium óriási homorú tükre segítségével végzett kísérletek szerint a Hold felszínének hőmérséklete délben +100, éjjelkor pedig —150° C körül van, a nappali és éjszakai hőfok közötti különbség tehát kb. 250°.

Cserkészapródok karácsonya. A betlehemes körlevélnek s a Magyar Cserkész betlehemes cikkének visszhangja akadt. Tud-

KÖNNYEN AKAR JÁRNI KELNI?

SARKOT KELL VISELNI.

juk, hogy sok csapat végzett névtelenül szép karácsonyi jótetteket a betlehemezés bekapcsolásával vagy más módon, mégis kérem, hogy értesítsenek az eredményekről.

A kaposvári cserkészcsoport apródjai majdnem a megtévesztésig híven maszkirozták magukat betlehemeseknek. Csak üde arcukról hiányzott a ránc s a szemekből lelkes gyermeki tűz lobogott, amelyet hála Istennek nem lehet öreggá maszkirozni. Tudom, nagy örömet szereztek azoknak a családoknak, ahová régi magyar szokások módján betlehemesként beköszöntöttek, hogy hirdessék a kis Jézus diadalmas születését. Azután a cserkészekkel együtt az iparos-székház nagytermében közös karácsonyfa köré ültek a fiúk és szülők, boldog szeretetben összeforrvan.

A városmajor-utcai elemi iskola apródjai felkerestek egy igazán szegény családot, amelynek egyetlen kicsiny szobáját deszkafalak őrzik a tél harapós hidegétől. Az egyik fiú egy csomó szemetet cipelt hazuról, a másik kalácsot, karácsonyi édességeket, a harmadik ruhát, játékot s a többi lisztet, cukrot, élelmiszert. Fel sem lehet sorolni, annyi mindent összehordtak, ami szükséges és hasznos. Azután egy szánra rakták s a tetejébe tették saját csapat-karácsonyfájukat, hogy a szegény ember deszkabodéjában is világítsanak a szeretet kicsiny gyertyalángjai. A fehér havon könnyen siklott a nehéz szán, mert a szeretet ereje vitte s a kis apródok szíve a nagy jótett után boldog örömmel telt el s igazi karácsonyt ünnepelt.

Írjátok meg, ki hogyan segített, hogyan végzett közös nagy jótetteket.
 O. v. t.

Allami gépjárművezetőképző (sofför) tanfolyam nyílik meg a m. kir. Technológiai és Anyagvizsgáló intézet keretében febr. 3-án este 7 órakor az intézet Budapest, VIII., József-körút 6. sz. alatti helyiségében. Beírás naponta d. e. 9—1, kedden és pénteken d. u. 5—7 óra között az igazgatósági irodában, ahol a felvételhez szükséges úrlapok a hivatalos órák alatt előzetesen beszerezhetők. *Igazgatóság.*

Az eszperantó csapatpályázatok határideje. A Magyar Cserkész január 15-i számában közölt pályázatokra a csapatok részére kifizetett vándordíjak elnyeréséért március 15-ig küldendő be a nevezések a Szövetség címére külön „Eszperantó nyelvtanulás“ és külön „Eszperantó levelezés“ megjelöléssel. A pályázatokon minden olyan csapat résztvehet, melynek egy vagy több tagja 1930 szeptember 1—1931 március 1 között kezdett eszperantóul tanulni, illetve eszperantóul levelezni. Minthogy az eszperantó nyelv a tizenöt, illetve húsz leckés tankönyvekből három-négy havi tanulással elsajátítható, a nyelvtanulási pályázaton eredménnyel vehetnek részt azok is, akik csak ezentúl, legkésőbb március 1-én kezdenek el tanulni. A nevezésekben feltüntetendő, hogy hány és milyen iskolai képzettségű cserkészek kezdtek tanulni, illetve levelezni? Az elért eredményeket — a

benevező csapatokkal annak idején külön közlendő részletezés szerint — június 15 és 30 között kell bejelenteni.

Halálos jégbeszakadás. A bajorországi Wemdingben nyolc fiú korcsolyázás közben a jégen beszakadt. Hosszú küszködés után négy megmenekült, a többi odaveszett. Közlebbi hír nem áll rendelkezésünkre a szerencsétlenségről, de bizonyosak vagyunk, hogy nem jártak el cserkészszerű óvatossággal.

APRÓDOK, FARKASKÖLYKÖK, KISCERKÉSZEK ide figyeljetekek!!!

A Lakner bácsi gyermekszínháza egy mulattató előadás keretében mutatja be „Pintyőke szerencséje” című vidám gyermekoperettet, melynek cserkészszereplői is vannak. Ezenkívül egy kacagató amerikai burleszk, valamint egy hangos „Miki” film szórakoztatja a közönséget. A Magyar Cserkész olvasóinak féláru jegyek állanak rendelkezésre 40 fillértől 1.20 P-ig, melyeket a Magyar Cserkész kiadóhivatalában (V., Nagy Sándor-u. 6. II. e. 37.) lehet átvenni. Reméljük, hogy a szép és érdekes műsor sok érdeklődőt vonz a Royal Apollóba, ahol febr. 15-én, vasárnap d. e. 1/211-kor kerül a gazdag program bemutatásra.

◆◆ KÜLÜGYI HIREK ◆◆

A jugoszláv királyságban a cserkészlet megalapítója dr. Popovics Milos belgrádi fogorvos, aki lefordította a „Scouting”-ot és megszervezte 1911-ben a mai jugoszláv szövetséget első formájában; 1925-ben a szövetséget újjászervezte, melynek azóta főcserkésze. Résztvett az egyik angliai kiképzőtáborban, a szövetség reprezentatív csapata pedig a jamboreen. A szövetségnek 1928-ban a hivatalos kimutatás szerint kb. 4000 tagja volt, melynek fele lánycserkész. Most még kevesebb, mert a középiskolai törvény s a szokolokról szóló törvény nem engedi meg a középiskolákban a cserkészletet; ahol pedig még működnek csapatok a középiskolákban, ott a közoktatásügyi minisztérium utólagos rendelete folytán működhetnek. Az igazgatók ellene vannak (pl. Zentán, a lefokozott [most csak négy alsó osztálya van], egykori híres főgimnáziumban nincs megengedve). Általában nem állhat fenn csapat külön egy vallású, avagy egy nemzeti-ségű tagokból (a szerb kivétel). Pedig hát a beográdi szövetség igazán nem mondható klerikálisnak, mert némely csapatban parancsban adják, hogy szentmisére nem szabad menni és a kirándulásra reggel hat órakor szoktak indulni — vasárnap. A szö-

vetség hivatala Beogradban, a jugoszláv gyermekek védelmére és nevelésére alakult egyesület házában van. A mai légkörben szó sem lehet kisebbségi csapat létezéséről az 1926-i kanderstegi határozat értelmében. A beográdi szövetség is most az említett törvények miatt meggyengült, anyagi nehézségekkel küzd. 1930 szept. 19 óta elnöke dr. Kostity Laza közoktatásügyi min. felügyelő. Előde két éven át Marcetics Lázár keresk. isk. tanár volt, aki nagyon tevékeny ember volt (most Nisben tanít). Nagyon megnehezíti a cserkészlet helyzetét itt az említett törvényeken kívül az a körülmény, hogy a hatóságok nemcsak hogy nem támogatják, hanem néha üldözik (1929-ben néhány magyar cserkészjelvényért a Tiszamentén csaknem minden cserkész házában kutatást tartottak). A vallási tartalmat indiánromantikával igyekszik helyettesíteni. (Az erkölcsi hatóságok, egyesületek ezért nem pártolják.) 1930 szept. 19 óta új alapszabályai vannak, sőt azóta a szövetség neve is más: *Savez Skauta Kraljevina, Jugoslavije*, [azelőtt *Savez Izvidnika (cserkészek) i Paninki (cs.-lányok)-é* volt]. Az egész szövetség kilenc zsupánra (megye, bánovina, bánág) oszlik; csak a dunai zsupánnak van két székhelye: Belgrád és Zombor. A zentai róm. kat. cserkészcsapat a gimn. hittanár vezetése alatt ily körülmények között mégis fennáll, küzd a nehézségekkel, néha élet-halálharcot vív. Hatóságai itt is csak a szokolegyesületet támogatják (benne is van a főbírótól, polgármestertől kezdve minden hivatalnok, meg minden elemista). A zentai csapat különben mult nyáron Boszniaiban, a híres máriasthemi (Banya Luka mellett) trappistakolostor birtokán táborozott július 16-tól aug. 2-ig 25 taggal, dr. Teittner Béla hittanár parancsnoksága alatt. Jugoszláviában nem ritkák a leányokkal-fiúkkal közös csapatok sem.

Eppen most van megszervezés alatt Zágrábban a horvátok katolikus szövetsége egészen katolikus alapon (a lányok kizárásával), melyet az ottani egyházi hatóság támogat. Ez a szövetség is liberális szellemben alakult öt évvel ezelőtt jóváhagyott alapszabályok szerint; a mostani légkör nekik sem kedvez. Most a francia szövetséget veszik mintának. A belgrádi hivatalos szövetség természetesen nem ismeri el hivatalosnak, igazoltnak sem a horvát szövetséget, sem a szlovénok „Gozdovnik”, valamint Bácskában a zsidók „Hasomer” disszidens szervezeteit sem.

A beográdi szövetség hivatalos lapja, a *Glasnik*, már egy év óta nem jelenik meg anyagi eszközök miatt; a zagrebi liberális öregcserkészek adnak csak ki egy havi lapot ezer példányban Novi (új) Skaut címen. Benső tartalom tekintetében tehát meglehetősen gyenge az egész jugoszláv cserkészlet; egyesek szerint leginkább vérszegény a szlovénoké, pedig nekik gyönyörű terepeik vannak.

A beográdi szövetség különben most készül a prágai össz-szlávok jamboreejára.

Még egy telivér indián is felbőszülne,

ha nem jutna neki *E. Thomson Seton* amerikai főcserkész alapvető munkájából *Temesi Győző* fordításában. Pedig ez veled annál könnyebben megtörténhet, mert az erdei életnek ezt a bájosan megírt kalauzát nem a Cserkészszövetség maga, hanem megbízásából a Franklin-Társulat adta ki. A Cserkészszövetség csak azt kötötte ki, hogy az első kiadásból joga legyen 250 példányt *féláron* juttatni igazolt cserkészeinek. Bizony már csak szórványosan van belőle.

Amíg a még rendelkezésre álló készlet tart, a két-kötetes mű füzve 9.60 P bolti ár helyett 5.40 P-ért, kötve 14 P bolti ár helyett 6.40 P-ért kapható a Szövetség Gazdasági Hivatalában.

Vidékiek legcélszerűbben a 46.310. sz. postatakarékpénztári számla befizetőlapja hátán rendelhetik meg.

REJTVÉNY — PÁLYÁZAT.

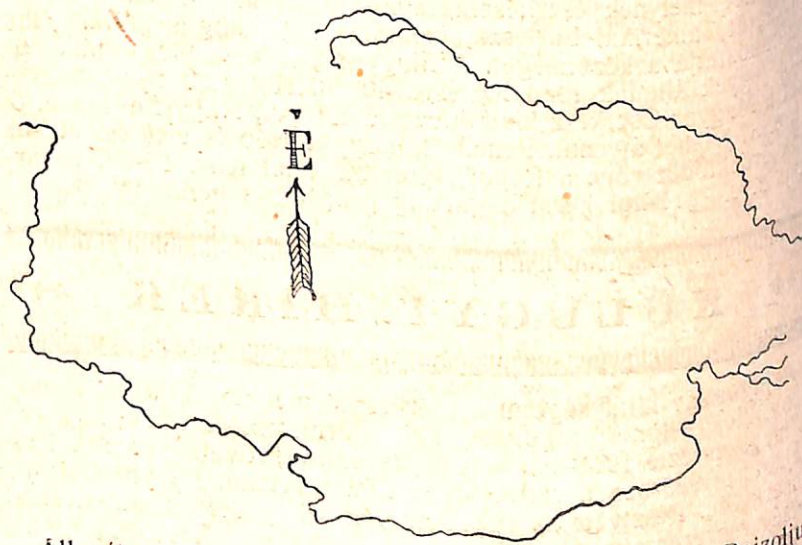
Az 1931 január 1-i számban közölt „Kinek volt igaza?” rejtvény megfejtése.

Petinek volt igaza, mert nem engedte, hogy édesanyja vizet öntsön az égő petróleumos rongyra. Azért volt igaza, mert a

víz csak a rongyot oltotta volna el; a petróleum a rongyból följött volna a víz felszínére, mert könnyebb a víznél. (A petróleum fajsúlya 0.8.) A víz felszínén a petróleum szétterjedhet s ezáltal még nagyobb felületen történt volna az égés. Így más tárgy is könnyebben gyulladt volna meg. Azonkívül a petróleumos rongyra öntött vízből a rongy mellett lévő karbidra is juthatott volna víz, miáltal ott acetylén-gáz fejlődik, mely a petróleum lángjától meggyulladva, még nagyobb bajt rejthet magában. Ha pedig az acetylen egy bizonyos mértékben keveredik a levegővel, robbanás is állhat be. Égő olajat csak homokkal, eltíp-rással, pokróccal, szóval: levegőtől való elzárással lehet oltani. Helyesen tette Peti azt, hogy Dundi öccsét kivitte a kamrából, mert ezáltal elejét vette annak, hogy a ruhája esetleg meggyulladjon.

A fenti megfejtést *Pelle Pál* 82. sz. Szeged, küldte be, övé az I. díj. A II. díjat *Pick János* 16. sz. E. G. Bpest, a III. díjat pedig *Novák Sándor* Gödöllő, kapják ügyes, röviden megokolt jó megfejtésükért.

Térképrejtvény.

Allapítsuk meg a vázlaton látható két folyó nevét. — Rajzoljuk le a két folyót és rajzoljuk bele e két folyón belül és kívül az országok határait. Irjuk be az országok neveit. — Pontos, szépen kidolgozott vázlatok a díjak odaítélésénél számításba jönnek. Díja: 5, 3 és 2 P. — Beküldési határidő február 20.

Egy értékes darabot jelent

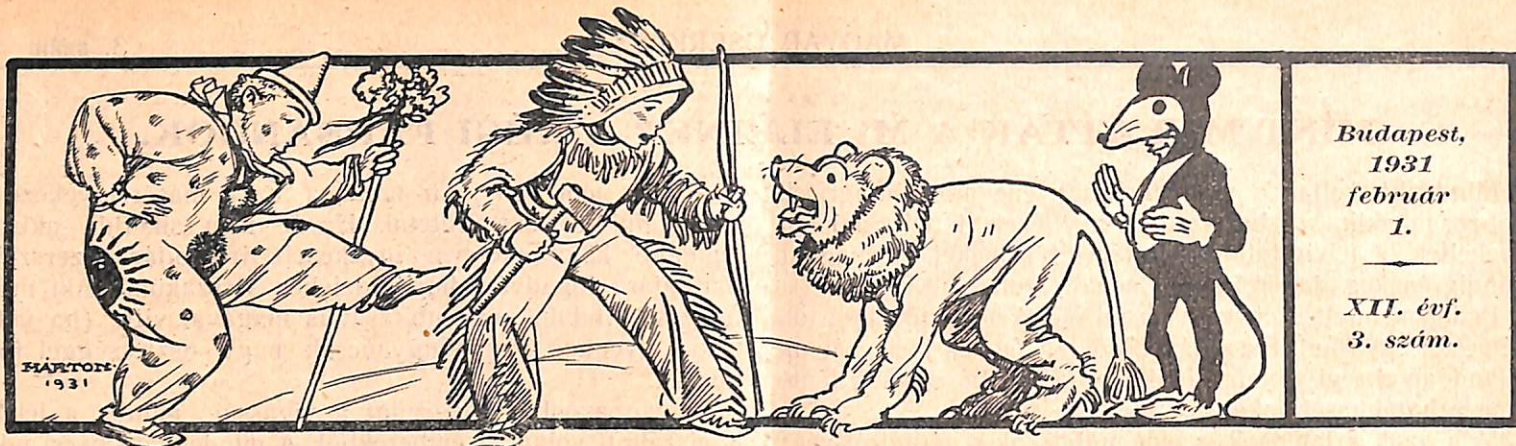
könyvtáradban a
MAGYAR CSERKÉSZ

1930-as évi bekötött évfolyama, mely gyönyörű egészségvásznonkötésben, fedőlapján hatalmas aranynyomású cserkészliliommal és aranyfelírással ellátva **14.50 P-ért**, félvásznonban **14. — P-ért** beszerezhető a **Magyar Cserkészszövetség Gazdasági Hivatalában**. (Budapest, V., Nagy Sándor-utca 6.) Ezenkívül az előző évfolyamokból is néhány kötött példány kapható ugyanilyen áron.

Az idei **bekötési tábla akcióból** megmaradt **táblákat** egészségvásznonban **2.20 P-ért**, félvásznonban **1.50 P-ért** ugyancsak meg lehet szerezni, amíg készletünk lesz belőle.

Cserkészeknek „Turul” mentőtáska ... I. P 25.—
Vásznon behuzattal, válszizzjal II. P 14.—
Leventéknek „Turul” mentődoboz ... P 2.50
Kapható a Cserkészszövetségben és minden gyógytárban.
Sportköröknek Készíti: „Turul” Kötszergyár Bpest,
II., Erőd-utca 1-3.

Budapest,
1931
február
1.

XII. évf.
3. szám.

MAGYAR CSERKÉSZ

CSERKÉSZEK IMÁJA.

I.

M

esse napkeleten, kék egekig nyúló hegyek oldalában, sasok világában, — szilajon száguldó nagy vizek sodrában teremtettél minket örök égi Atyánk.

Uj népet akartál, mikor befejezted a mi születésünk:

örök kék egedig vulkánok löveltek nagy örömtüzeket, megáradt folyamok bömbölve harsogták: Ime, megszületett a nagy győzhetetlen, nagy hősök nemzete.

Földgolyó megrendült, kék ég felragyogott, minden azt hirdette: Született a Magyar, született a Magyar.

II.

Nagy hegyek öle volt óriási bölcsőnk s folyamok zúgása az altatódalunk,

Teremtődő lelkünk magyarok csillagán égetted fehérré, acélos keménnyé, Magad eszközévé.

Amikor akartad, világot büntető ostoroddá lettünk.

A mi sorsunk Te vagy, ha akarjuk, — ha meg nem tagadunk, úgy örökké leszünk, míg a világ léssen.

A mi sorsunk Te vagy, s Magyar végzetté válsz, amikor elhagyunk öngyűlöletünkben.

III.

Hálát adunk Néked, hogy mint gyermeknéppel bölcsőnk elhagyattad,

s kergetőzni vittél végtelen pusztákba, — vad véres csatákba,

és így megedzettél, bátor harcosokká, férfivá neveltél. Rengeteg pusztában, tigrisek, farkasok üvöltő dalában egyenessé, nyíltá neveltél a lelkünk.

Sivatag ölében, ott hol a nap fölkel, s egy futtában láttuk égi útján, amíg nyugodni tért, —

ott hol méneseink szélvész száguldásra nagy teret találtak,

ott oltottad belénk a boldog szabadság rajongó szerelmét.

IV.

Attila kardjával népek tengerén át onnan vágta ősvényt szépséges hazánkig,

s hogy Árpád apánkkal nekünk foglaltattad, köszönjük Tenéked jóságos égi Ur.

Nagy lett ez a háza, míg Terád tekinténk, vezérlő nagy Hadúr.

Kicsiny lett, s most csonka, amint elfeledtünk, s ma-

gunkat gyűlöltük; álnok szomszédoktól megcsalt önmagunkat. Óh bocsáss meg érte, — segíts újra minket!

V.

Óh segíts meg minket a véráldozatért, s apáink vérével áztatott földünkől sarjadt új virágként fogadj el hát minket újra gyermekednek, —

minket cserkészeket, kik Fiad példáján, s jó őseink nyomán elindulánk jobb magyarrá lenni.

Magyar cserkészeid siratják e földet: Szent, egész, tündöklő nagy Magyarországot. —

Magyar cserkészeid kérik, ezt a földet adjad vissza nekünk!

Ezé ifju korunk alkotó munkája, ezért jobbá válni oly nagyon akarjuk, önmagunkkal küzdve, jaj nagy birkózással azért tartunk össze.

Ez mi igyekvésünk, fogadj el hát minket!

VI.

Fogadd törekvésünk, s add vissza e földet, melyet olyan hegyekkel öveztél, aminőkben népünk nagy bölcsője ringott.

Add vissza e földet, amelybe csillogó folyamokat róttál, azokhoz hasonlót, amelyek ott zúgtak ringató zúgással népünk bölcsőjénél.

Nagy hegyei közé sík szép rónaságnak, — palástod terítéd, —

olyan pusztát adtál nagy vándorlásunknak, örök emlékeként, amelyen szabadok, magyarok lehetünk:

ezen kél fel a nap, s amíg pihenni tér, erre szórja tüze éltető aranyát.

Ez a pusztta, ahol tündérek tanyáznak, s lelkünk gyönyörére délibábot szőnek, tűző napsugárból.

Ez az ország csonkán nemzetünk fájdalom, s csak egészben magyar ősi örökségünk, ehhez segélj minket!

VII.

Ez a könyörgésünk, cserkészek fohásza.

Égi hadak útja földi tükrözése; magyar cserkészeid; ezer szem csillaga, kérő tekintetük feléd mosolygása.

Lásd meg tündöklését, fájdalom harmatát, szemünk könnyezését, s ha vissza mosolyogsz: bátor ragyogását, elszánt harci tüzét.

Szerető Istenünk jutalmaz meg minket, s földi szép országod, Nagymagyarországot add örökre nekünk.

Faragó.

MINT MULATTAK A MI ELEINK? A RÉGI FARSANGOK.

Mindenha voltak a magyarságnak énekmondói, igricei, kobzosai, akik versbe szedték a vitézek tetteit, dalokat énekeltek, s felvidították az elárvult szíveket. A magyar mindig énekes, daloló, táncos nemzet volt.

Pedig mennyit szenvedtek a mi eleink töröktől, tatártól, némettől egyaránt. Pusztítás, öldöklés, égetés járta nálunk állandóan a régi zavaros időkben. Gond, bú s inség tépte még a hatalmasabbakat is.

Még azok a lantosok is elnémultak, akik végtájról-végtájról, kastélyból-kastélyba járva a vitézi énekeket szerzeték és nótájukat pengették. Dalukat, melyek egykoron a magyar ifjúságot lelkesítették, elfelejtették. Nyomorúság, szenvedés mindenütt a XVIII. század vége felé. A régi szabadság is pusztulófélben volt. A védelmünkre küldött császári zsoldosok elnyomóink lettek s a bécsi udvar a nemzet ezernyi sebére epét öntött, olaj helyett. Jobbjaink kétségbeesve látták a nemzetet fenyegető veszedelmet, de intő szavuk süket fülekre talált.

Ezekben a nehéz időkben minden örömet, minden mulatságot kétszeresen élveztek az emberek.

Ebben a korban bizony még a halálos beteg is kész volt a táncra. Aki maga nem járhatta már, legalább az ágyból nézte és biztatta a táncolókat. Jellemző, hogy ebben az időben a táncosztói (táncrendező) tisztet többre becsülték, bármily kitüntetésnél.

A tánchoz természetesen muzsika is kellett. Mivel pedig mindenki és mindenütt táncolt, bizonyos, hogy sok muzsikásunk volt. Annál különösebb, hogy régi muzsikásainkról, eredeti táncnótáinkról úgyszólván semmi írott emlék nem maradt ránk. Amit felderítettek, azt Takáts Sándornak, a neves történetírónak, a régi magyar élet lelkes kutatójának köszönhetjük.

Takáts Sándor kutatása szerint a táncnótát nálunk vonták és fújták. Tehát a vonó- és fúvó-muzsikaszámok járták leginkább. A fúvószerzők között a tárogatóval vagy a török síppal találkozunk először. A XVI. század derekán ez szorítja ki a dudát, mely addig huszárságunk hadi zenészszerzője volt. A török síposok még a XVII. században is jobbára csak mint hadi muzsikások szerepelnek.

A XVII. században terjed el nálunk a trombita, még pedig nem a katonaságnál, hanem a főúri kastélyokban. Jámbor eleink ezt a muzsikaszámot mód nélkül megkedvelték. Egy-egy jó trombitásnak többet fizettek, mint az iskolamesternek. Aztán a trombitások az urak asztalánál ettek, lovon jártak. Uri menyegző trombitás nélkül ritkán esett meg. Azt tartották, hogy trombitások muzsikája nélkül a farsangi fánk is ízetlen.

Magyar palotás tánc a 18. században.

Akinek nem volt jó trombitása, az a másét igyekezett elhitegetni és elszerződtetni. Ha az nem sikerült, akkor legalább kölcsönképpen igyekezett trombitást szerezni, parolájára fogadván, hogy idejében visszaküldi. Aki menyegzőre indult, a trombitását is magával vitte (ha volt neki), ilyenkor azután ugyancsak nagy tisztelettel fogadták.

Lassan azonban megszűnt a vigasság, mintha a lélek is elszállott volna az emberekből. A mindenható bécsi udvar erről is gondoskodott. A hétéves háború elején megtiltották a táncot még zárt társaságokban is. Ha pedig valaki „a kemény statutumok ellenére, öfelsége bosszúságára és a polgárság gyalázatára“ táncra, mulatásra vete-medett, minden irgalmasság nélkül, sötét tömlőbe vetették; sőt ismétlődés esetén 12 pálcával keményen megcsapták. Haladt is a németesítés, de azért titokban égett a magyar láng.

Végre megenyhült a bécsi udvari kamara szíve, megenyegte a nyilvános mulatságok, a bálók tartását. Ámde azt az udvari kamara kebelében külön bálkomisszáriusok intézték.

Magasrangú, ú. n. polcos tisztviselők voltak ezek. Ne gondoljuk ám, hogy a régi boldog időkben bárki rendezhetett bált. Azt csak kiváltságos emberek tehették. A kiváltságot, a szabadságot azonban nem adták ingyen. Aki többet ígért a nyilvános árverésen a kamarának, az kapta meg a bálók rendezésének kizárólagos jogát, még pedig a bálkomisszárius uraiméktől előírt rendtartás szerint.

Három királyok napján dob- és trombita-harsogás közepette kihirdették, hogy immáron megkezdődnek a nyilvános bálók. Hetenkint 3-szor, este 7 órától reggeli 3-ig szabad a tánc. Februártól kezdve azonban már reggel 5 óráig kihalasztották a bálókat, ahol minden tisztességesen öltözött ember megjelenhetett, ha lefizette a belépti-díjat.

A városokban rendezett bálók természetesen minden idegen volt: tánc, muzsika, ruházat, beszéd. Ékes példát nyújt erre Gvadányi az ő híres munkájában („Egy falusi nótáriusnak budai utazása“). Titokban azonban ott ég a lelkekben a magyar parázs. Amikor pedig előírják a bálókra az álarcot, a maskarát, bizonyos büszkeségérzet is fellép. Kezdi nem szégyelleni a magyar ruhát, viseletet, szokásokat. Mutatják ezt az érdekes külföldinek rólunk írt levelei, feljegyzései is. (Reise des Grafen von Hofmannsegg über Ungarn in den Jahren 1793 und 1794.) „Hozzájutottam — írja a nemes gróf — hogy két álarcosbált is megnézhettem, egyet Budán a másikat Pesten.“ Mivel a sar-

kantú hozzá tartozik a magyarok nemzeti viseletéhez, ezért még álarcosbálba is sarkantyús csizmában jönnek. Természetes tehát, hogy az itteni igen heves tánc közben sok ruhát összetépnek, a nők bokáit meg-megsértik és habár látják ennek illetlen voltát, mégsem hagynak fel vele. Azonban meg kell vallanom, hogy vannak, kik részben a hosszas gyakorlat következtében annyi ügyességre tettek már szert, hogy felfegyverzett lábaikkal sem tesznek kárt táncosnőikben.

Kevésebbé tartom megbarátozhatóknak azt a szokást, hogy fegyverrel is jönnek az álarcosbálra. Mivel csak a nemeseknek van meg az a joguk, hogy kardot viselhetnek s ettől semmiféle alkalommal sem akarnak megválni. Midőn gróf Zichy országbíró néhány évvel ezelőtt Drezdában volt, tőle is megkivánták ezt, mire ő azt felelte, hogy egy magyar még sohasem tette le a kardját s inkább visszament volna, ha — tekintettel az állására — meg nem engedik, hogy kardját is bevihesse az oldalán.

A bálterem Budán és Pesten is elég nagy, 600—800 ember is befér. A feltűnően szép fantázia-maszkok igen ritkák, hanem annál gyakoriabbak a szép arcok és alakok. Nem emlékszem, hogy a világ valamely helyén egyszerre ennyi sok szép nőt lehetne együtt látni, mint itt. Drezda és Lipcse emellett elbujhatnak. S azonkívül az alak és a szín annyira különböző és változó, hogy mindenféle ízlés megtalálhatja a magáét. Azt, hogy folytonosan csak menuetet és valzert táncolnak, egy felnémet kissé egyhangúnak találja. Négyest rendezni — egész tanulmány kell hozzá. Itt szinte senkisémet ért hozzá s a nagy tömegben megjelenő köznép, mely a finomabb vendégek közé keveredik, igen megnehezíti, hogy az ember válogatottabb táncokban is gyönyörködhessek.

De magyar táncot is járnak. Egy egészen sajátos tánc. A zene minden más zenétől igen különbözik: igen érzésteljes, gyakran lágy, majd megindító. A cigányok híresek arról, hogy a legjobban húzzák és én mindig a legnagyobb gyönyörrel hallgattam. A tánc hasonlít a kozákokéhoz, de a sarkantyú pengése elengedhetetlen kíséretül szolgál. Sajátságos az is, hogy néha egyedül férfiak táncolnak együtt, ketten vagy többen is. Sok ügyesség kell hozzá, hogy a szükséges mozdulatokat megtegyék a nél-

Magyar népi tánc.

kül, hogy sarkantyúikkal egymást meg ne sértsék. Ez a tánc az egyik oka annak, hogy sarkantyúra még az álarcosbálok is szükségük van.

A beléptidij egyénekenként egy forint, de — előre lefizetve — az egész farsangra is csak ugyanennyi. A mulatságok Pesten sokkal vigabbak, mint Budán, valószínűleg azért, mert itt nagyobb a vagyonos középosztály, meg az egyetem is Pesten van.

Buda és Pest sokkal magyarabbak voltak, mint pl. Pozsony. Amikor azonban híre ment, hogy a magyar szent

korona hazakerül Bécsből, a nemzeti lelkesedés egyszerre hihetetlen mértékben fellendült. A magyar viselet, a magyar szó újra divatba jött. Csak a bálokkal, s a színházakkal nem bírt a magyar feltámadás. Pozsony volt ekkor (II. József után is) az ország fővárosa. Az itt időző magyar főurak a lenézett magyar irodalommal mitsem törődtek, de kapva-kaptak az idegen játékosokon. Nemcsak látogatásukkal, hanem nagy összegekkel is támogatták az olasz és német származású császári bálbérloket és azoknak szerződött társulatait.

Pozsony városának két színháza is volt, persze mind a kettő német — a magyar főurak jóvoltából, akik telket, pénzt adtak erre a célra. Miért tették ezt, nem tudjuk. Talán azért, amit Takáts Sándor, a jeles történetíró mond róluk, hogy „a magyar főurak javarésze akkor egy árva szót sem tudott magyarul. A magyarságnak, még közel száz évig kellett várnia, hogy állandó színháza legyen. S mikor ez a szegényes ház épülőfélben volt, a mágnásaink ugyancsak nem mutatták mecénásságukat! Nem is csoda, hiszen majdnem mindnyájan külföldön és a külföldnek éltek. Ott verték el a magyar jobbágy munkájának gyümölcsét, a magyar föld zsírját.”

Annál nagyobb az érdeme a magyar íróknak, a magyar élet akkori végvári vitézeinek, akik a meggyújtott tábortüzeket nem engedték elaludni, örködték mellette, míg csak fel nem kelt a magyar nyelv diadalmas Napja. Ehhez azonban a legnagyobb lökést egyik legnagyobb mágnásunk, gróf Széchenyi István adta. Még ezeken a farsangi napokon is a bánattal kevert táncos órákban, feléjük száll a mi üdvözetünk és csodálatunk.

Dr. Horváth Károly.

TITOK.

Titkot súgok. Jer, ülj mellém ide az asztalhoz s hallgass meg engemet.

Titkot súgok.

Figyeljél jól reám, mert halk szavam hangosan szólni nem tudok.

Titkot súgok. (Jer, hajtsd ide fejed.)

Titkot, amelyet rég tudsz már talán, csak nem tudod,

hogy ez örökélet-zár-megnyitó, csak nem tudod, hogy ez titok.

Titkot súgok. Tud meg: dúsgazdag vagy, százszor tied a dáriuszi kincs.

— minden tied —

Gyarló szóval fel nem becsülhető, amit a lelked rejteget.

Titkot súgok. Tud meg: dúsgazdag vagy: a lelkedben hatalmas bánya van:

— Gyémánt mező —

— Ó, mennyi fény és mennyi csillogás, mennyi adottság: drágakő!

Ó, mossad, tisztogasd meg őket jól, s csiszolj rájuk sok fénylő kis lapot, tükörsímát —

ha jó az Ur és számadásra hív, meglássa bennük önmagát.

Kaposvár.

Komáromy Imre.

MEDDIG LEHET ÉLVE MARADNI A LAVINA ALATT?

A tragédia megindul. — Az ötlet. — A „kirohanási“ alap. — Találkozás a szerkesztővel. — Az elhamarkodott kijelentés. — A szerkesztő szavamon fog. — Az Alpesek veszélyei. — Hazafiságom tiltakozik. — A lavinamező. — A legborzalmasabb lavinaszerencsétlenség. — A parkparancsnok is vesztetemet akarja. — Alpinizmus a háborúban. — 200.000 ember egy télen. — Mit kíván a magyarság? — Vég, mely voltaképpen kezdett.)

A tragédia megindul.

Biztos vagyok, hogy kedves olvasóim túlnyomó részét még nem temette el lavina. Őszintén be kell vallanom, hogy engem sem. Ezzel szemben az újságok tele vannak lavinaszerencsétlenségekkel és hegyvidéki mentőexpedíciókkal. Ma a francia határ mellett temetett el egy nyolctagú társaságot a hó, holnap szerencsétlenül járt bajor síosztagról olvassunk. A magyar társadalomnak minden tagja szinte olyan érdeklődéssel figyeli a hegyvidéki baleseteket, mint te-
szem az álarcos rablókat.

Hópárhány, mely leszakadva veszélyes lavinát okozhat.

S ez az érdeklődés okozta a komplikációkat! Ugyanis nekem eszemágbamban sem volt, hogy lavinától eltemettessem magam s végül . . . na, de kezdjük sorjában.

Az ötlet.

Az egész kaland akkor kezdődött, mikor Jenő barátommal elhatároztuk, hogy egy hetet a sísport örömeinek fogunk szentelni.

— Hová menjünk, parancsnok úr — kérdezte jó cimborám és hű bajtársam.

A kirohanási alap.

— Nem tudom, mert a síelést kirohanási alapon akarom megszervezni.

— „Kirohanási alapon?“ Hogyan történik ez?

— Ugyanúgy, mint Zrinyi Miklós kirohanása Szigetvárból, zsebredugott száz aranyat s a többivel nem törődött.

E kirohanási rendszer, persze, sajnos, a leromlott gazdasági viszonyok miatt nem százaranyos alapon történt s részben ez volt oka, hogy mindenkitől igyekeztem tanácsot kérni.

Találkozás a szerkesztővel.

S véletlenségből — mely véletlen még számos komplikációnak lesz okozója — tudomást szerzett utunkról a Magyar Cserkész című világlap közszeretnek örvendő szerkesztője, a Kálmán bácsi.

— Nagyszerű, ha mentek, de aztán számoljatok be egy érdekes riportban tapasztalataitokról! — mondta.

— De, hiszen miről lehetne érdekeset írni? — keseregtem. — Síelésről már annyiszor volt szó s a téli hegység

szépségeit, sőt legutóbb már veszedelmeit olyan szépen megírta Degré Lojzi, hogy aki szebbet ír, az már csal.

— Marad azért téma elég! — vigasztalt a mindig derűs szerkesztő.

Az elhamarkodott kijelentés.

Ha kapok témát, legyen az bármilyen nehéz, szívesen készítek riportot — kötöttem az ebet a karóhoz.

— Hm! Lenne egy témám, de félek, hogy kissé nehéz lesz, mert nagy strapa és veszélyes is.

— De hogyan lehet nekem ilyet mondani — kiáltottam fel —. Nekem, Pelikán Pálnak, aki izgalmas riportban számoltam be a Nemzeti Nagytábor viperáiról, én, aki lelepleztem a Hárshegyi Cserkészpark telepatikus rejtélyének titkait, én . . .

— Jó, jó — csillapított a szerkesztő —, megadom a témát.

— Tessék csak nyugodtan, nem fog bennem csalódn.

A szerkesztő szavamon fog.

— Hát a dolog úgy áll, hogy mostanában sok hegyvidéki baleset történik. Különösen sok lavinakatasztrófa. Mindenki érdeklődéssel olvassa az erre vonatkozó híreket. Éppen most hozta a posta egy vidéki olvasónk kérdéseit, melyre csak alapos tanulmányozás után lehet választ adni.

— Majd én lelkiismeretes helyszíni szemle alapján utána járok.

— A kérdés így szól: „Meddig lehet életben maradni a lavina alatt?“

Ezzel azután benn voltam a vizeslepedőben, azaz lavinában. Csak ne erősködtem volna úgy! Most már lehetetlen visszalépnem.

Mikor Jenő barátomnak elújságotam, hogy kirándulá-
sunk feladata pénzt és életet nem sajnálva, egy mihaszna, túlkíváncsi, levelezési és kérdezősi mániában szenvedő cserkész lavina-kérdésére feleletet adni, láttam, hogy arca felderül.

— Jaj, de érdekes lesz! — kiáltott.

— Érdekes! Fúj! Nem szégyeled magad! Ez neked érdekes?

„Az Alpesek veszélye.“

— Persze, mert én már kétszer elolvastam Zsigmondy-Paulcke könyvét, melynek címe az „Alpesek veszélyei“, de még egyetlen egyszer sem voltam az Alpesebben.

— Csak nem gondolod, hogy odamegyünk síelni?

— Dehogy nem! Lavinák csak ott vannak.

Hazafiságom tiltakozik.

— Szégyeld magad! — szóltam. — Miért akarsz pénzünket külföldre vinni. Nem eléggé rossz külkereskedelmi mérlegünk?

— De itthon miképpen akar parancsnok úr lavinákat tanulmányozni?

A lavinamező.

— Még nem tudom, azonban én olvastam, hogy a Hárshegyi Cserkészparkban egy meredek lejtő lavinamezőnek van elkeresztelve. Kimegyünk oda, hátha megoldható a kérdés!

Beszélgetésünket hamarosan tett követte. Mikor azután a Cserkészpark barátságos parancsnoki szobájában jöve-
telünk célját Polcsi bá'-nak, a park parancsnokának elő-
adtuk, mosolyogva mondta:

— Sajnos, a Cserkészparkban nincsen lavina.
 — Hogyan lehetséges? Hiszen van lavinamező?
 — Az nevét onnan kapta, hogy a felette lévő Tanácsszikla hadijátékoknál vár szokott lenni s innen a várórség kirohanásai alkalmával, mint a lavina söpri el ellenfeleit.
 — Huh! — borzongtam. — Olyan veszélyes az a lavina.

A legborzalmasabb lavinaszerencsétlenség.

— Hát bizony, néha rettenetes. A háború előtt a Hochkönigen egyetlen lavina 200 katonát temetett el.

— Akkor hát komoly életveszedelembe megy az, aki hazamosabb ideig tartózkodik ilyen helyen.

— Ez természetes — volt a „megnyugtató“ válasz.

Beszélgés közben, melybe Jenő csak ritkán szólt bele, elmondtam, hogy mennyire szerettem volna a Magyar Cserkész szerkesztője kívánságának eleget tenni s a helyszínen tanulmányozni, hogy meddig maradhat élve az ember a lavina alatt. Azonban, sajnos, nem lehet! Mert hát hazafisággal nem tartom összegeztethetőnek, hogy külföldre vigyem a drága magyar pénzt. Még hozzá egy ilyen egészségtelenül kíváncsi mitugrálsz olvasó kedvéért. (Jaj, csak tudnám meg, hogy ki volt!)

A parkparancsnok is vesztet akarja.

— Én a helyedben minden lelkiismeretfurdalás nélkül kimennék — szólt Polcsi bá.

— Ki? Külföldre? Hát ez iparpártolás?

— Gazember, aki feleslegesen utazik külföldre, de gazember az is, aki elmulasztja, ha a magyar nemzet hasznára tanulhatna valamit külföldön?

— Már tudom, honnan fúj a szél! — kiáltottam fel. — Te bizonyára beszéltél Kálmán bácsival, összeesküdtek életem és testi épségem ellen!

— Szó sincs róla — nyugtatott meg Polcsi bá —, hanem az alpinizmus nemzeti célokból felette fontos.

S ezzel kiszedett gazdag könyvtárából egy kékkötésű könyvet s magyarázni kezdett.

Alpinizmus a háborúban.

Megtudtam belőle hogy a világháború alatt a központi hatalmaknak 9700 km hosszú hegyi harcvonala volt.

200.000 egy télen.

Egyetlen télen az olaszok 200.000 embert vesztek alpin okokból (lavina, megfagyás stb.), míg a gyakorlottabb osztrák-magyar hadseregnek ezalatt csupán 35.000 fő vesztesége volt. A Kaukázusban pedig 80.000 török harcos közül 65.000 esett áldozatul a télnek, mert nem tanulták meg, hogyan kell védekezni a magashegység veszedelmével szemben. Ezért minden ország hadvezetősége leszűrte a tapasztalatot, hogy kívánatos, hogy békeidőben minél többen foglalkozzanak alpinizmussal.

— Igy hát neked semmi kifogásod sem lenne, hogy külföldre vigyem a drága pénzt?

Mit kíván a magyarság?

— Sőt, nagyon helyeselném, mert ha tényleg sikerül a téli hegység veszedelmeinek tanulmányozásában értékes tapasztalatokat szereznünk s ezt még megismerteted a cserkészközvéleménnyel is, úgy nagy szolgálatot teszel vele a magyarságnak. Utóvégre a jövő háborúját nem sík vidéken fogjuk megvívni, hanem hegyek közt . . .

— Éljen! — kiáltott Jenő s ezzel én „le voltam szerelve“.

— Szóval indulunk az Alpesebbe! — állapítottam meg.

— S tanulmányozzuk a lavinák hatását — fűzte hozzá Jenő.

— De azért vigyázatok magatokra — fűzte hozzá Polcsi bácsi.

— Ha lehet — szóltam. — Hanem egyre kérünk, Polcsi bácsi.

— Na, mi legyen az?

— Ha véletlenül tovább maradnánk a lavina alatt,

mint ahogy bírjuk, mondd meg a Kálmán bácsinak, hogy utolsó kívánságom: szüntesse meg a Magyar Cserkészben ezt a lehetetlen „Mire vagy kíváncsi“ rovatot, vagy emberölésért legalább hét évre csukja be.

Vég, mely voltaképp kezdet.

Ezzel ez a cikkem bevégeződik, de igazi kalandjaink most veszik csak kezdetüket, de erről legközelebb.

Pelikán Pál.

„Utóvégre a jövő háborúját nem sík vidéken fogjuk megvívni.“

HANGOS CSEND.

Hallgatom az áldott csendet,
 Ezt az ősszakállú szentet,
 Hogy papos szája mit beszél,
 Mint nyári estén enyhe szél.
 S míg puha, meleg szava szól,
 Bensőmben izzón zakatol

Sok hangos vágy, sok vágyó hang,
 Mint viharban a vészharang.
 Mert a csend a hangok atyja.
 A szívem halkán simogatja,
 Mint hegedűt a lágy vonó,
 S nyomában izmos, alkotó,

Ujjongó, dalos hang fakad,
 Mint ifjú, deli trubadur,
 Míg a csend-húr el nem szakad
 S a csend fia, a hang lesz úr.

Bethlen Iván.

DÉLAFRIKAI LEVÉL.

Íródott az Urnak 1930. esztendejében november havában a Déli féltekén.

Kedves Cserkész Testvéreim!

Az utolsó levelemben a Délafrikai múzeumból beszéltem, a kökorszakról és annak képviselőiről a Bushmenről. Itt küldök egypár képet, a Kalahári sivatagról, ahol élnek. Ha nem is én vettem fel, kezeskedem róla, hogy eredetiek és megfelelnek a valóságnak.

Ma eltérek az eredeti programtól és egy kis parkocs-káról számolok be. Talán még meg is győzlek benneteket arról, hogy érdemes — még üzleti szempontból is — Nemzeti parkokat létesíteni.

Délafrikának van egypár kisebb-nagyobb vadállat-parkja, de az igazi, mégis a „Kruger National Park“ vagy ahogy a délafrikai dutch nyelven (boerok) írják „Nasionale Kruger Wildtuin“. (A nevet a búr köztársaság utolsó elnökétől kapta, aki Kruger Pál volt.)

A kisebbeket csak éppen megemlítem, hogy lássátok, milyen méretekből gondolkoznak itt az emberek

1. „Giant Castle Reserve“ 50.000 acres. Ugy 50.000 magyar hold.

2. „Ndumu Reserve“ 24.000 acres.

3. „Mkusu Reserve“ 62.000 acres.

4. „Hluhluwe Reserve“ 40.000 acres.

Egypár kisebbet már fel se említek. A Nemzeti park azonban, mely meg is érdemli ezt a nevet 8000 négyszög angol mértföld nagyságú, úgy nagyjában Belgium egész területével egyenlő.

Láthatjátok a térképről, hogy egy keskeny, hosszúkás földcsáv, 200 mértföld hosszú és átlagosan 40 mértföld széles. Transvaal északkeleti sarkán terül el, ahol az Unio határa érintkezik a portugál Mozambique területével.

A parkot azért létesítették, hogy a csodálatos gazdagságú afrikai vadállományt megmentsék a végleges kipusztítástól.

Amikor a fehér ember betette a lábát Délafrikába, az ország tele volt vadállattal. Elefánt, oroszlán, leopárd (melyet néha tigrisnek neveznek, de Afrikának nincs tigrise, csak leopárdja), hiéna, sakál, viziló, orrszarvú, vaddisznó, zebra, zsíríf, buffalo (vadbivaly), az antilopok különböző fajai százával és ezrével tanyáztak ezen a területen. Még mindig ilyen a helyzet Afrikának azon a részén, ahová a fehér ember csak nemrég telepedett meg, Northaru Rhodesia, Conga, Kawga.

A fekete vadászta őket élelmiszer és a bőrük miatt, de primitív fegyvereivel nem tudta a természetes szaporodást csökkenteni.

A fehér emberrel azonban megváltozott a helyzet. Az ő puskája, esze, bátorsága, kitartása, ravaszsága rögtön gátat szabott a vadállatok száma növekedésének.

A fehér ölte a vadat először a biztonság kedvéért (pl. az oroszlánt, leopárdot, hiénát és a többi dúvadakat), aztán az értékes bőrért és agyaráért (vizilóbőr, elefántcsont), meg élelmiszer miatt. Az antilopok százait pusztította ki, a húst hosszú szeletekbe vagdalta, a napon megszáritotta és mint „biltong“-ot a piacra dobta. (Állítólag a hunok is így

száritották a húst és aztán porrá őrölték és vitték magukkal háború idején.)

Mindezt nem kegyetlenségből, hanem pusztán kényyszerűségből tette. Nem lehet biztonságban földművelést és

(A feketék kör alakú házai.)

állattenyésztést folytatni ott, ahol akkora a vadállomány és hozzá ilyen veszedelmesek. Aztán a vadállatok sok betegségnek a terjesztői, melyet ha a marhaállomány megkap, ezrével pusztul el. Így érthető, hogy ahol csak a fehér ember letelepedett, maga körül kilődözte a vadakat. Voltak hivatásos vadászok is, kik messze földön vándoroltak és keresték fel a vadakat. Bizony néha csak hajszálon függött az életük és nem egy viselte valamely vad „kezenyomát“ a képén. Az ilyen sport kemény embereket is nevelt.

Igy folyt a pusztítás részint kényyszerűségből, részint sportból, míg az állam észre nem vette, hogyha így folytatják tovább, még nyoma sem marad az őállatoknak, s akkor elhatározták, hogy egy nagy területet félre tesznek Nemzeti Parknak, ahol a vadak békében élhetnek az emberekkel és az emberek a vadaktól.

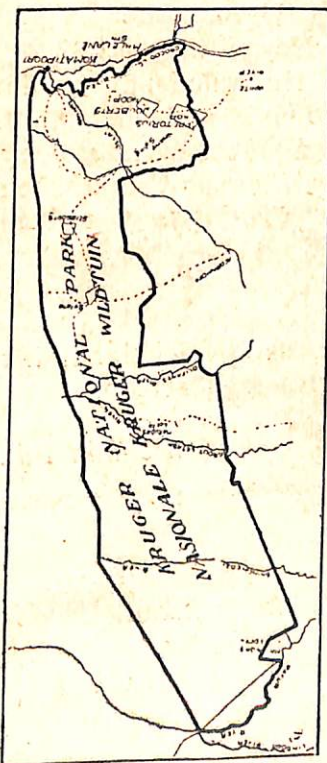
Persze, könnyű volt ezt megteremtteni Afrikában, ahol még kevés az ember és nagy az ország. Ez a terület, amely félreraktak különben is hasznavehetetlen, mert az alacsony fekvésű „low veldten“ terül el és nagyon maláriás, különösen nyáron. Ezt a területet körülkerítették szeges dróttal és a fehér vadőrökön és a fekete munkásokon kívül senki sem lakik ott. A park 7 kerületre van osztva, mindegyiknek van egy őre, ki a fekete munkásokkal az utakat is rendben tartja. Vadászni nem szabad, csak önvédelemből löhetnek.

Itt él háborítatlanul valami 100.000 vadállat a madaraktól és a kígyóktól eltekintve; teljesen szabadon, van valami 100 oroszlán is és azok éjnek idején keresik a prédájukat épp úgy, mint valaha régen egész Afrikában. Víz és legelő bőven akad ezen a területen.

Az állam nagy propagandát csinál itthon és a külföldön és tehetős emberek messze földről jönnek látogatába, hogy a különböző vadállatokban gyönyörködjenek és hamisítatlan oroszlánbőgést hallhassanak.

A belépődíj egy automobilért 4 személyre 1 angol font (27.80 P). Minden többi személy 5 shillinget fizet. Gyerekeknek is szabad a bemenet, szülői felügyelet mellett. Lóval, ökörfogattal nem szabad bemenni, mert esetleg az oroszlánok megeszik őket. Gyalogosoknak szintén tilos a bemenet, aminek az okát könnyen megérthetitek.

Fegyvert önvédelemből szabad vinni, de a belépésnél lepecsételik és amikor elhagyja az ember a parkot, be kell mutatni, hogy nem használta. Ha nem tudja igazolni, hogy önvédelemből használta, megbüntetik. Itt történt a következő mulatságos eset. Egy szegény feketét egy oroszlán üldözöbe vett. Az nem lévén messze a hutjától (kör alakú ház) beszaladt a házába. Az oroszlán meg felugrott a tetőre és kezdte a ház szalmafedelét szaggatni, hogy elérje az áldozatát. Az persze odabent ordította. Egy látogató véletlenül arra hajtott az automobilján, látva a

A Nemzeti park térképe.

helyzetét, előszedte a puskáját és lelőtte az oroszlánt. Bírószág elé vitték, és a bíró 5 font pénzbírságra ítélte, mert a törvény ellenére vadászott, de azon nyomban el is engedte a bírságot, mert gentleman létére nem tehetett mást, az adott helyzetben.

Bár minden lehető intézkedést megtettek, hogy a látogatókat baj ne érje, mégsem egészen veszélytelen a helyzet. Utak vannak és úgy 40—50 mérföldre éjjeli szállást is kapni. A képen láthatjátok, hogy hogy festenek ezek a kerek házak.

Az állatok kezdik megszokni, hogy nem bántják őket, hogyha a motorcar a rendes sebességgel halad. Néha 50—100 lépésnyire egész csorda antilopot vagy vaddisznót láthat az ember, amelyek csak bámulnak rá. De ha lassít vagy feljük tart, ösztönszerűen elinálnak.

Természeteszerűen mindenféle vad található akárhol, de bizonyos fajoknak megvan a kedvenc tartozkodó helye. A vizilovak helye a mocsár, az oroszlán, leopárd, sakál a sűrűségbe vonul vissza nappalra. Az elefántoknak is megvan a kedvelt legelő- és fürdőhelyük. A zsiráf is megtalálja a maga fát, melyeknek a leveleit legeli. Az antilopok mindenfelé száguldanak. Estefelé százával mennek a folyó partjára inni és a fák ágai tele vannak majmokkal, melyek mindig csacsognak és hancuroznak. Ilyen az élet a Délafrikai Nemzeti parkban, ahol a vadállatok zavartalanul élnek ősi életüket.

Itthoniak, külföldiek, különösen amerikaiak százával keresik fel a parkot, különösen télen, mikor nincs malária és az idő fenségesen napos és száraz. Ide jönnek azok, kik látni akarják, hogy milyen is volt Afrika egy pár száz évvel ezelőtt és látni akarják aránylagos kényelemben és biztonságban. Feljebb a Congó felé mindez nemzeti park nélkül is megtalálható, de nincsenek utak, nincsenek fedezékek, nincsenek pihenőhelyek, hanem meg kell küzdeni a természet nehézségeivel, akadályával, kényelmetlenségeivel és veszedelmeivel.

Van nekünk egy másik érdekes parkunk is, a kígyópark. Ez a Port Elizabeths-ben van, az indiai óceán partján. Kis terület, ahol a kígyók százai tanyáznak. Ezt egy tudós ember alapította és ő tenyészt, meg veszi a kígyókat.

Afrika igen gazdag mérges kígyókban is. Sok ember és állat pusztul el évente a harapásuktól.

A legveszedelmesebb a „Mamba“, melynek két fajtáját ismerik, a fekete és a zöld mambát. Ezek igen harciasak és minden ok nélkül is támadnak. Roppant gyors mozduktúak és így igen nehéz elkerülni a támadást. Megtörténik,

A kígyóparkőre, — barátaival.

hogy az áldozata után szalad és miután azt a félelem is majdnem lekötve tartja, könnyen megesik, hogy megharapja. A mamba megnő néha 10 láb (kb. 3 méter) hosszúságúra és a harapása 5—10 percen belül halált okoz.

Vadbivalycsorda az „itatonál“.

Ez attól függ, hogy mily adagot kap az ember a mérgéből.

A kép a faj egy szép példányát mutatja.

A „puffador“ egy másik képviselője a kígyó-halálnak. A „kobra“ szintén halálos és harcias, különösen a párzás idején. A fákon élő „tree snake“ (dutchül boomsalng = farkígyó), szintén halálos harapású, de nem támad. A tenger partjain és a vízben is vannak mérges kígyók. A „night ader“ éjjeli kígyó és így még éjjel sincsen az ember biztonságban. A többi éjjel elbujik a hidegtől.

Az óriás kígyó nem mérges, de veszedelmes, mert öl az erejével. Embert ritkán támad és a számuk is csökkent, mert könnyen észre lehet venni a nagyságuk miatt.

A múzeum vesz is kígyókat, ha valaki megfogja és postán beküldi nekik. Öt pengőtől 30 pengőig fizetnek egy-egyért. Tájékoztatásul kiad egy kis füzetet, melyben megmondja, hogy hogyan kell fogni őket. A leírás szerint igen egyszerű mesterség. Azt mondja, hogy a kígyó igen törékeny kis állat és gyengéden kell vele bánni. Csak le kell szorítani a fejét egy kis pálcával és két ujjal gyöngéden megfogni a nyakát és zsupsz bele a zsákba. Ezen egyszerű leírás alapján magam is próbáltam meggazdagodni kígyófogásból. El is jutottam odáig, hogy a kígyó fejét az előírás szerint leszorítottam és a két ujjammal a nyakát megfogtam, de aztán . . . aztán ahogy a karom köré csavarodott, elfelejtettem a leírás többi részét, hogy gyöngéden kell kezelni a kis törékeny jószágot és mielőtt a zsákba rakhattam volna mind megdőglötték. Ma sem értem, hogy miért? De tudok egy esetet, mikor két iskolásfiú esténként bemászott a kígyóparkba és a szakszerű leírás alapján összefogdostak egy pár kígyót és másnap elvitték eladni. Az igazgató mindig megdicsérte őket és kifizetett lassankint nekik valami 500 pengőt, mígnem észrevette, hogy a saját kígyóit veszi meg. Erre öröket állított és a két kígyótolvajt elfogták. Alaposan meg is büntették, de Fits Simon bácsi a vállalat igazgatója, titokban azt mondta, hogy a vakmerőségükért és az ügyességükért ki is kellene tüntetni őket.

Ezt a rövid levelet nem azért írtam, hogy kedvet csináljak nektek egy délafrikai utazásra, hisz a költség igen magas lenne, hanem hogy buzdítsalak benneteket, hogy odahaza is valamilyen, akármilyen icike-picike nemzeti parkocskát csináljatok, ha másnak nem, legalább a nemes kócsagnak, vagy a cinegéknek. Remélem a Cserkész Parkból Nemzeti parkot csináltok a fülemilék számára.

Igaz testvéri szeretettel üdvözöl mindnyájatokat

a Bushman.

ÖRSVEZETŐKNEK.

Ismerjük-e, használjuk-e?

Könyvek ajánlják itt magukat az örsvezetőnek. Egy örsvezetői táborban támadt az a gondolat, hogy az örsvezetők kezébe adjanak egy könyvjegyzéket, hogy azt az örsvezető közvetve vagy közvetlenül felhasználja az összejöveteleken.

Ez a gondolat kelt most életre az örsvezetői rovat keretén belül. Célja az, hogy segítségére legyen az örsvezetőnek. A szellemi világ kedvesebb, komolyabb termékeit akarjuk felsorakoztatni. Fejlődését a vezetőnek magának is biztosítania kell. Ennek egyik eszköze az olvasás és itt akarunk hasznosak lenni. De ezt a célt egyeztetnünk kell a fiúk szempontjával. Az összejövetelt nagyon sokszor kedvessé, hosszú időre emlékeztetéssé egy-egy színesebb olvasmány, érdekesebb elbeszélés teszi. Itt domborodik ki második célunk, hogy anyagot szolgáltatassunk az örsi összejövetel szórakoztató programjához. Bár az anyag természeténél fogva nem lehet teljes, a választék elég bő. Lesz benne regény, novella, színdarab, jelenet, adomák, komoly elmélyedést kívánó művek, mind hathatós eszköz a cserkészfiúk lekötésére. Ezek mellett egy kis gondossággal nagyon könnyen felhasználható arra is, hogy az örsbe lassan, észrevétlenül beléltassa a könyv szeretetét és aránylagos irodalmi műveltséget is adjon. Különösen fontos ez ott, ahol az iskola nem nyújthat szükséges felvilágosítást. Az örsvezetőre hárul most már az a feladat, hogy az anyagot a fiúk korához és szükségleteihez mérten válogassa ki.

Könnyebb áttekintés szempontjából bizonyos tárgyi csoportosítást végzünk. I. Szórakoztató művek. II. Praktikumot tartalmazó könyvek (próbák anyaga, ügyességek stb.). III. Jellemfejllesztő művek. Ezek következnek folytatólágosan egymás után.

I. Rész.

- Amundsen: A déli sark meghódítása.
 Andersen: Az én életem meséje.
 Arany L.: Magyar népmesegyűjtemény.
 Id. Ábrányi Kornél: Jellemképek a magyar zenevilágból.
 Bársony I.: Az én világom, Erdőn, mezőn, Vadástörténetek.
 Bartók: Magyar fabulák.
 Benedek E.: Testamentum, Magyar mese- és mondavilág I—IV., Nagymagyarok élete.
 Burnett: A kis lord.
 Calderon: Az élet álom.
 Carlyle: Hősökről.
 Cervantes: Don Quijote.
 Daudet: Kis Izé, Egy hajó története.
 Defoe: Robinson.
 De Amicis: A szív.
 Farkas Gy.: A tábor tűz üzen, Forrongó lelkek.
 Fazekas: Ludas Matyi.
 Flammarion: Csillagos esték.
 Gabányi J.: Magyar várak legendái.
 Gárdonyi G.: Az én falum, A láthatatlan ember, A bor, Mai csodák, Arany—tömjén—mirha.
 Gáspár: Vitorlákon a föld körül.
 P. Gulácsy I.: Fekete völegények, Átal a Tiszán, Hamueső.
 Harsányi K.: Ellák, Színházi esték.
 Herceg F.: Tűz a pusztán, Elbeszélések, Szelek szárnyán, Pogányok, Élet kapuja, Hét sváb.
 Jerome: Hárman egy csónakban.
 Jókai M.: Uj földesúr, Egy magyar nábob, Kárpáthy Zoltán, Köszívű ember fiai, Sárga rózsa, Népvilág, Életemből.
 József kir. herceg: A világháború, amilyenek én láttam.
 Kápolnay J.: Bi-Pi.
 Kacziány G.: Vértanúk albuma.
 Katona József: Bánk-bán.
 Keller H.: Önéletrajz.
 Kipling R.: A három kópé, Gyermekmesék, A dzsungel könyve.
 Komáromi J.: Esze Tamás, Pataki diákélet, Zúg a fenyves, Hé, kozákok, Régi ház az országúton.
 Koszter A.: Pszihofutballisták.
 Lagerlöf Z.: Krisztus-legendák.
 Madách I.: Az ember tragédiája.
 Mikszáth K.: A tót atyafiak, Jó palócok, Szent Péter esernyője, A vén gazember, Apró vázlatok és rajzok, Az én kortársaim I—IV., Az igazi humoristák, Tudós írások, Anekdoták I—II.
 Molière: A fősvény.
 Molnár F.: Pál-utcai fiúk.
 Móricz Pál: Hortobágyi legendák.
 Móricz Zs.: Légy jó mindhalálig.
 Paulini—Harsányi—Kodály: Hári János.
 Rákosi Viktor: Korhadt fakeresztek, Elnémult harangok, Elbeszélései, Sipulusz humoros elbeszélései.

- Rostand: Cyrano de Bergerac, Sasfiók.
 Schweinfurt: Afrika szívében.
 Shakespeare: Julius Caesar, Coriolanus.
 Szabó E.: Cigányvilág.
 Z. Szalay L.: Sallangos acskóm.
 Takáts S.: A magyar mult tarlójáról.
 Tompa M.: Költeményei, Népregék.
 Tóth Béla művei.
 Tóth E.: A falu rossza.
 Vörösmarty: Csongor és Tünde.
 Walter: Gaudeamus.
 Zempléni Árpád: Turáni dalok.

II. Rész.

- A Nagy Főnök levelei.
 Baden-Powell: Egy angol altábornagy kémkedései.
 Bánlaky—Hesz: Játékoskönyv.
 Bárdos—Karácsony: 101 magyar népdal.
 Bartók—Kodály magyar népdalgyűjteménye.
 Déván I.: A modern sísport.
 Fodor F.: Egy palóc falu életrajza.
 Gaal M.: Hún és magyar mondák.
 Hómann—Szekfü: Magyar történet.
 Hunyady Erzsébet: Tábori szakácskönyv.
 Kápolnay J.: Bi-Pi.
 Kogutowicz K.: Dunántúl és Kisalföld írásban és képen.
 Kosch B.: Cserkészúton Angliában.
 Körmöczy Z.: Elsősegélynyújtás.
 Maday P.: A magyar nemzet története.
 Major D.: Örsvezetők könyve.
 Nagy J.: Kis fizika.
 Pálffy J.: Sport és játék.
 Serényi—Hefty: Sísport.
 Sík—Zsembery: Nemzeti Nagytábor emlékkönyve.
 Spilenberg: Daloskönyv.
 Strömpl G.: Térképismeret.
 Sztrilich—Mócsy: Tábori munkák.
 Sztrilich—Zsembery: Jeladás.
 Sztrilich P.: Táborozási könyv.
 Sztrilich—Ranschburg: Erdők ezermestere.
 Temesi: Cserkészkönyv, Jamboree Album, Térképészet
 Virosztek Gy.: Életmentés.
 Zsembery Gy.: Ezer kilométer hazai vizeken, Evezőssport.

III. Rész.

- Böszörményi J.: Vallásügy.
 Foerster V.: Az élet művészete, Élet és jellem.
 Kempis Tamás: Krisztus követése.
 Marcell—Koszterszitz: A kemény parancs.
 Prohászka O.: Diadalmas világnézet.
 Ravasz L.: Gondolatok, Látások könyve.
 Smiles: Élet és munka, Jellem, Kötelesség.
 Szalonnás J.: Református ifjú.
 Szent Ágoston: Vallomások.
 Tóth Tihamér művei.
 Újtestamentum.
 Vidovszky K.: Imádkozó fiúk.

(—V.—)

A IX. kerület új tisztikara.

AZ OTTHON MŰVESZETE

IV.

Utolsó találkozásunk óta sok idő telt el, de én igyekszem hűséges krónikástok lenni, azért most majd sokat mesélek és sokat mutatok. A karácsonyfaünnepségen már ott állt a sarokpad, festve ugyan még nem volt, de a Fecske-örs már büszkén és boldogan telepedett végig rajta, úgy ültek ott sorjában, mint nyáron a villanydróton a fecskefiókák. És a karácsonyfa mellett ott állt három szépen faragott, ékesen festett magyar szék, a Harkályok szorgos munkájának gyümölcse, mint karácsonyi ajándék a csapat számára. Ők egész titokban készítették ezeket, úgyhogy most már hat székünk van.

A tervező különítmény nagy kutató expedíciójáról lesz most szó. Mert ők jól felhasználva a vakációt, nyakukba vették a világot, azaz csak annak Palóccorszag nevű részét, vállukra vetették a sít — talán a talpukra is, erről mélyen hallgatott a Krónika — s elindultak a népművészetet helyszínen tanulmányozni. A vállalkozás teljes címe ez volt: Expedíció eredeti népművészeti kincsek helyszíni felkutatására, avagy mi is lehet a cserhátszentiváni kisbíró konyhájának a falán? Hát övék most a szó!

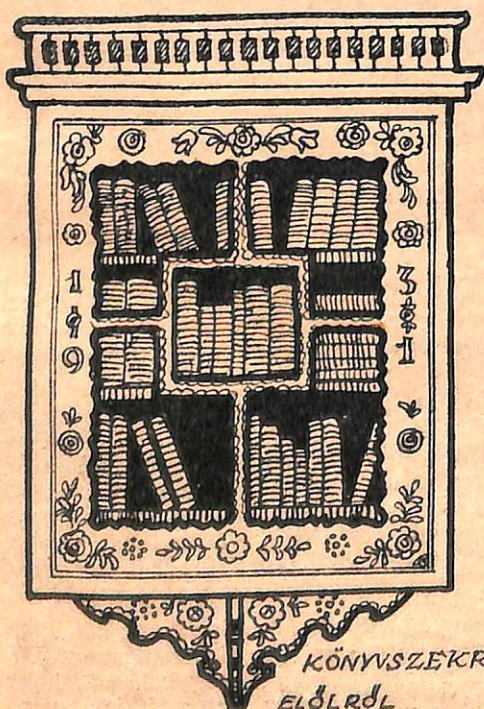
Legfontosabbnak tartjuk a *ládát* venni sorra. Ennek a jellegzetes ősi, nomád bútordarabnak mi is jó hasznát vehetjük majdan az Otthonban, elrakhatunk benne kötelet, kisásót, szerszámot. A falusiaknál a tulipánosláda a menyasszony hozománya, természetesen megrakva ruhafélével, varrottasokkal, hímzett párnahéjakkal, lepedőkkel. Ezt vízi magával a menyasszony a vőlegény házába. Valóságos remekeit találtuk itt-ott még a tulipános ládáknak, de így van ez az ország minden részében. Látni mindegyiken,

hogy sok igyekezettel, türelemmel, nagy szeretettel csinálták őket.

A másik érdekes és nagyon használható kis bútordarab a *faliszekrény*, a *falitéka*. Felhasználhatjuk mentőszekrénynek, szerszám szekrénynek. Ötletesek a saroktékák, amit a szoba sarkában helyeznek el a falon s így holtteret használnak ki. Ismer a sárközi nép olyan falitékát is, amelynek lyukacsos, áttört az ajtaja. Ebből fejleszthetünk mi üveges faliszekrényt, amelyben pl. a könyveinket tarthatjuk. A tetején faragott kis korláttal van díszítve, hogy a föltett holmi könnyen le ne essék. Mi köcsögöt állíthatunk ide dísznek vagy egy cserép virágot.

Sok helyen láttuk és az ország majd minden vidékén ismert falusi bútordarab a *tálas*, vagyis a tálakat, tányérokot, korsókat tartó fogas, illetőleg polc. Az Otthonban ez inkább csak dísz, de nagyon mutatós dísz lesz. A tányérokot meg korsókat majd nyáron a kirándulások alkalmával és főképen a nagytábor alatt gyűjtögetjük össze a falukban vagy magánál a fazekas mesternél. Most is hoztunk már két darabot. Jártunkban-keltünkben talán találunk majd még olyan helyet is, ahol még él vagy talán csak tengődik a régi híres fazekas ipar. Valamikor virágzó mesterség volt ez is. Szerette a fehérség a cifrázott cserépedényt. Ezzel díszítette a konyha falát, sok helyt az első szobában is jutott hely a díszesebb tányérokak az aranykeretes szentképek, a nagybecsben tartott katonakori fénykép mellett.

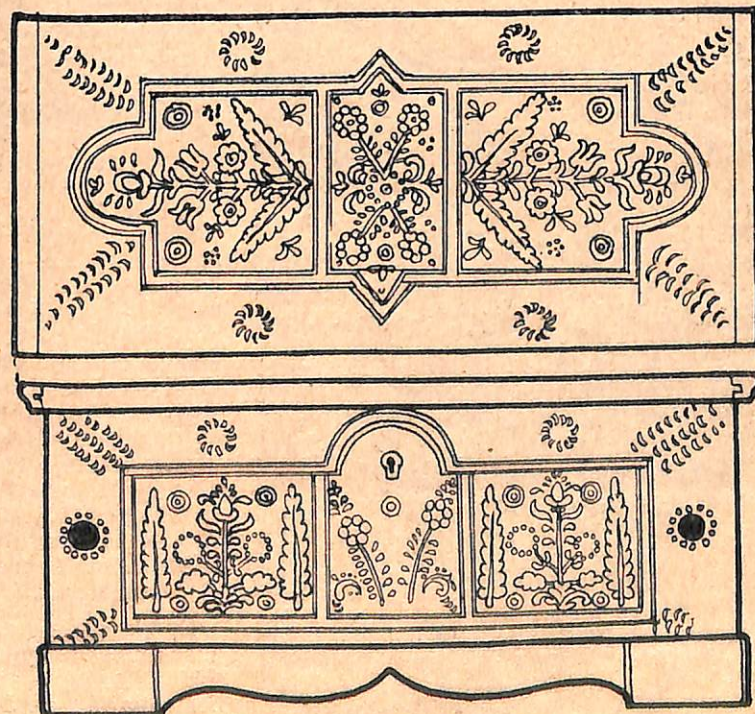
Az egyik házban, ahol szíves szóval invitáltak a konyha lobogó tűzhelye mellé, elbeszélgettünk egy anyókéval, aki a szögletből csendesen szemlélte a világ folyását. Talán meglepte őt a mi szokatlan öltözetünk, de nem lehetett ezt

KÖNYVSZEKRÉNYKE
ELŐLRŐL

OLDALRŐL

az arcáról leolvasni. Úgyesen az edényekre tereltük a szót.

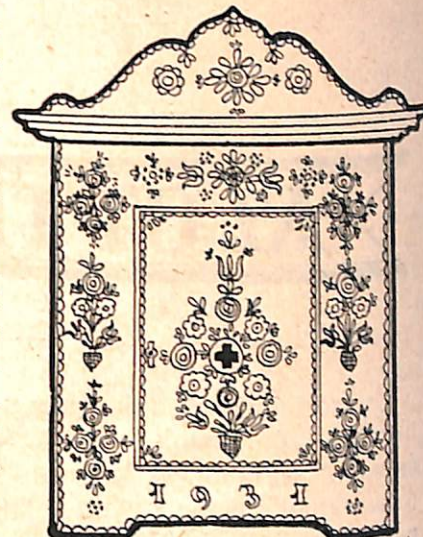
— A cifratálat csak ünnepen, lakodalmon használjuk. Munkanapon megteszi az egyszerűbb is. Ha leány van a háznál, a szebbjét az viszi magával. Szokás még mifelénk a mátkatál küldése is. Egy cifratálat megrak a leány minden jóval s elküldi a jövőbelijének. Ez a kiszedett holmi helyébe azután mást rak és tovább küldi. Ha nagy a rokonság, sógorság, hónapokig eljár a mátkatál. Persze ez sem lehet valami egyszerű mázatlan cserép. De ma már hiába keressük azokat a szép edényeket, amiket az én leánykoromban gölöncsérek árultak a vásáron a városban. Pedig hát ez volt ám a szép . . .

Igazat adtunk az anyóknak. Különösen akkor, amidőn a plébános úrnál az almáriumon megláttuk a régi edények egy-két nemesebb példányát.

— Ezek habán edények — magyarázta az őszhajú Főúr a kíváncsiskodásunkra —. Abból a korból valók, amikor oly magasan járt a fazekas mesterség, hogy művészetnek nevezhetjük. Ezeket másként ónzománcos edényeknek hívják, mert a mázát ón és ólom tartalmú keverékből készítették. A habán nevet a habánoktól nyerte. Ezek a 17. század folyamán ideszakadt unitárius felekezet tagjai voltak, akik Nyugatról az agyagipar új technikáját hozták s tudásuk a tanulékony magyar nép közkincsévé lett. A 18. szá-

zadban a porcellán és köedények már leszorítják a cserép-edényt az úri nép asztaláról, viszont a jobbágyorsú nép nem tudja a drágább technikát megfizetni s így satnyul ez a művészet lassan a megsemmisülés felé.

Félbe kellett szakítanunk az érdekes beszámolót, mert ez a legközelebbi programnak bőségesen elég volt. Végezetül megmutattam a fiúknak azt a kedves levelet, amit a gödöllői 44. Rákóczi-csapat egyik kedves tagja küldött. Azt írja, hogy megtetszett nekik a magyaros Otthon gondolata s egy örsi-sarkot szeretnének maguknak így berendezni. Laci indítványára szeretettel köszöntöttük őket s örömmel szorítottuk meg — ha csak lélekben is — a felénk nyujtott testvéri kezét. *Vida Vilmos dr.*

FALITEKA (MENTŐSZEKRENY)
(SAROKBA)

FELHÍVÁS!

Cserkészek vitorlázó-repülő kiképzése.

Szövetségünk törekvése, hogy az ifjúságot mindazon sportágak ismeretébe bevezesse, melyek érdeklődésre számíthatnak s így a közelmúltban létesítette repülőcsoportját is, hogy ezzel sok száz tagjának régi vágyát — a repülés nemes sportjának elsajátítását lehetővé tegye. E célból iskolát létesített, melynek élére megnyerte a Move repülő szakosztályának oktatóját és egyelőre két tanfolyam megtartását határozta el a Budapest és környéki csapatok tagjai számára.

A tanfolyam célja: előképzést nyújtani cserkészeinknek a mo-

toros repülés gyakorlásához s ellátni őket mindazon ismeretekkel, melyek a modern aviatika alapkövetelményei. Azok számára pedig, akik csupán szórakozásból kívánnak vele foglalkozni, jellemnevelő, férfias sportot nyújt.

A tanfolyam helye: A Budaörs feletti Farkashegyen létesített tábor, hol a gyakorlati repülőoktatás folyik, míg az elméleti órák a Cserkészház tanácstermében kerülnek előadásra.

A tanfolyam tartama: Egyelőre 3—3 hónap, mely azonban szükség szerint négy hónapra terjedhet. Gyakorló-idő minden hét végén szombat déltől vasárnap estig, mely idő alatt a növendékek kint táboroznak, szállásul a Move-otthon szolgál.

Tandíj: Nincs. De a résztvevők tartoznak a biztosításuk (óvintézkedési rendszabály) egy részét 50 (ötven) P-t három részletben és pedig 30 P-t a felvételtkor, 10—10 P-t pedig a második és harmadik hónap elsejével megtéríteni. Kiképzés keretében a növendékek nemzetközi érvényű képesítést és bizonyítványt nyernek.

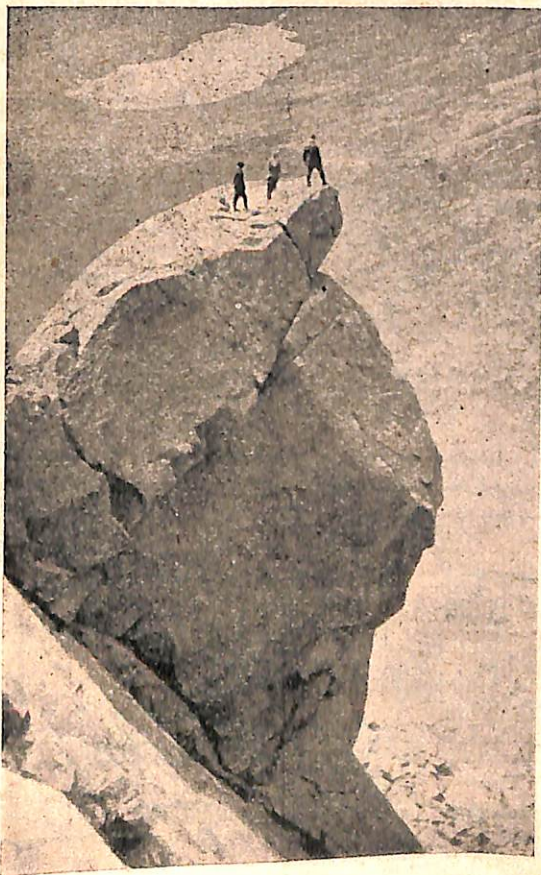
Jelentkezés: Jelentkezéseket felvesz a Cserkészipülők vezetősége (VI., Nagy Sándor-u. 6. sz. Cserkészház. Aut. 112—34.). Telefonon érdeklődni lehet még Wickhardt Mihály öregcserkésznél (Aut. 626—54.).

Mindazon érdeklődők, kik a II. tanfolyamra (mely április 1-én kezdődik) való felvételüket biztosítani kívánják, jelezzék mielőbb belépési szándékukat. A jelentkezéshez szükséges nyomtatványok a „Cserkészipülők“ titkáriánál díjtalanul kaphatók.

Az új alakulás új célok felé viszi fiainkat. Jó munkát — sas-

Cserkészüdvözlettel:

A „Cserkészipülők“ vezetősége.

A „Világ Ökle“.
Sziklacsúcs Skóciában.

Ritkaszép felvétel ez, amelyet a világ egyik legérdekesebb sziklacsúcsán készítettek. Ez a sziklacsúcs alig pár kilométernyire van Skóciában Lord Rothermere-nek, a magyarság és a magyar cserkész nagy barátjának birtokától. Mintha valami óriási kéz nyúlt volna bele mélyen a hegy oldalába és titáni erővel tépte volna ki a köveket — olyan merészlívű és csodálatos alakú ez az orom. Tizenegy tavat látni erről a csúcsról, bár a fényveszélytelen, mert a sziklát itt nem borítja semmiféle földréteg s mihelyt esik az eső, vagy a hó, anyagánál fogva csúszóssá és bizonytalanná válik. Ilyenformán csak különösen napsütéses és szélcsendes napokon lehet a „Világ Öklé“re, ahogy a sziklaormot hívják, fölmászni, de akkor — turisták egybehangzó véleménye szerint — csodálatos kilátás nyílik a környező tájra.

Érdekes, hogy a Világ Ökle, különösen ritkaanyagú kőből áll s épp ezért kőbányát akartak benne nyitni. A skót hatóságok azonban — bármennyire is közmondásos a skótok fukarsága — nem engedélyezték ezt a vállalkozást azzal a megokolással, hogy nem akarják elcsúfítani a ritkaszép sziklacsúcsot, amely egész sereg turistát vonz (tyll)

KAKUK.

Az ifjúságnak abban az időszakában élt, mikor — rendes viszonyok között — királyi büszkeség dagasztja a szívet.

Benne nyöszörgött a fájdalom. Egy párnán hált, egy kupából ivott, együtt falatozott vele. Megismerte a nyomor igazságtalan szégyenét és kínos pirulását.

Rettenetes megpróbáltatás ez. A gyengék gyalázatosan, az erősek magasztosan kerülnek ki belőle. Verem, melyből csak lacibetyárok vagy félistenek másznak ki.

Második éve már, hogy kiugrott a fejére gyujtott ősi fészekből. Azóta bronzba véste az idő tejesvonásait. Kiszikkadt. Megizmosodott. Merész fellépés, csupa izom meg in. Katona Kanizsa várában.

Német meg magyar az őr-ség. Paradieser meg Pethő a gazda. A németnek jól megy a dolga. Idejében jön a zsoldja. A szegény magyarok? Csak várják.

Kakuknak felkopott az álla, de a németek tollasan, pöckösen, mindig újbán csatangolnak. Neki most is, mikor beóvakodik a szakállszáritóba, elnyúlt a kalpagja, kopott a ruhája, lyukas a könyöke; ráncos csizmája befogadja a sarat, mégis a csillagok fénye ragyog a szemében.

Leül a többiek közé a lócára. Jó tréfákat boritgatnak egymás elé. Harsog a jókedv. Azonban belopódzik a kenyérgond és ez lehűti őket. Kakuk is maga elé bámul. Lesütött szeme megakad a csizmából kimászott hüvelykujján. Lehajtja fejét, hallgatja a panaszokat.

— Hetek munka nélkül, napok kenyér nélkül, tűzhely meleg nélkül, éjszaka álom nélkül, esték fákylya nélkül. Ez is élet . . .

Kilöttyent belőle az elke-seredés.

— Reménytelen a jövő.

Az öregek elmosolyodtak a gyerek öreg szaván.

Kurta odasandított, ahonnan kisurrant a hang. Amint kihámozta a homályból a szemrevaló levét, huncutul sandított és megcsapta szavával.

— Persze, hogy reménytelen. Kinevetnek, mert kilyukadt a könyököd.

Kakuk elkomorodott. Ma lelkére vette jobban a kelleténél, hogy kigúnyolják, mivel szegény, mert rossz a gúnnyája.

A hallgatás erő meg művészet. Hallgatni nem könnyű, mégsem volt sohasem oly nehéz, mint akkor Kakuknak.

Kurta is megszánta.

— Ne búsulj, a rézfokosát! Az élet átél mindent. Ha öklünkkel verjük is szét a fejünket, itt, ebben a minutában egy szalmaszálat se változtathatunk rajta. Ne lógasd a fejedet.

— De ne ám! A béka is mindig felfelé néz, hogy lássa a repülő madarat.

— Nem áhítozom én sültgalambra. Bennem a fájdalom, mivelhogy a törvény üti ki a számból a falatot.

— Régi nóta új húrokon. Mi nem kerekedünk tánra tőle.

— Bezzeg járja a német a hoppszaszát enélkül is.

— Könnyű neki! Zsoldja idejében befut. Majd ha az enyém is megérkezik, a mostani is meg a régi is, akkor én is összeütöm a bokámat, pedig a bőröm már érzi az időt, akárcsak a macska.

Szürke fejét ökölbe fogott kezére támasztotta az öreg.

— Ökölled okoskodik — vágta feléje.

— Pedig az ököl arra való, hogy dolgozzék, meg hogy üssön vele, ha kell — csapott le rá Kakuk.

— A jövő a munka győzelme, igaz-e — szították a tüzet a többiek.

Kurta felkapta a fejét.

— Ugy van ez, ámde az igazságnak mindig szenvedés az árnyéka, különösen a német alatt.

— No, és azután? Kell a magyarnak a fájdalom, hogy emlékezzék!

— Azt szeretném tudni, hogy mire?

Hallgatással hizlalták a csendet. Kakuk beleszólt:

— Tenni kellene valamit.

— Nekem is halál a tétlenség.

— No, a Pilátusát a mar-kának, én készen vagyok.

— Hova olyan nekiszele-sedve, hisz nem kerülget a guta senkit?

— Hát az ellenségre!

— De melyikre?

— Hát aki ránk jön vagy utunkba botlik, az ammenit.

De azoknak podvás volt a szíve.

— Csiba, te — intették le. Ijedten keresgélte össze hajának szétfutott szálait a

sértő szavakra s nyomban visszavágott:

— Az öregek bölcsesége többbe került már, mint a fiatalok bolondsága.

— A csatakos Szilveszteréjít a fiatalságodnak! Elesett ingyenélő volnék?

— Dehogy, csak óvatosabb a gutaütésnél.

— Megkövetem — csitította Kakuk —. Az életem kormányrúdját kovácsolnám, de ahhoz tűz kell, meg hogy rengjen a föld. Kinőttem a dajkaévekből. Férfi vagyok, kopog a jövő az ajtómon. Csak karddal vágthatok neki utat.

— Sár vagy te meg agyag ahhoz. Meleg is lesz ott.

— Nem porlik az agyag a lángban. Inkább megkeményedik.

— Majd fejbe talál és földönfutóvá tesz.

— Kétszer nem teheti.

— Akkor meg megtesz patkánymulattatónak.

Beleveszett a mocsárrengetegbe.

— Legalább rostálódik és nem marad más, mint vihar-álló magyar.

— Ne te, ne, úgy beszélsz, mintha a szigetvári béget akarnád sarokba szorítani.

— Hát hiszen nekem a mindennap amúgy is ajándék az élettől.

— Jól megfaggyúzták a nyelvedet. Röpíti a nagy szavakat. Ember legyen, ki összefogdossa.

— Már pedig üssenek nyélbe, ha lesz belőlük kivetni való.

Szemeiből mennykő csapott közéjük. Felugrott. Elszaladt.

— No, ez hát kirágta az iszákot Isten igazából.

II.

A hirtelen indulat tejláza lehűvösödött róla, mikor a kiskapun túlra jutott.

Naphajlattal indult neki.

Csillagokkal hímzett szabad ég kacsintott rá Csurgó alatt.

Berzence felett tarajos esőfelhők fenyegették.

Babocsánál feltámadt a szél és rásüvöltött, mint elnyújtott bagolyhuhogás. Azt hitte, az első szóra megszeppen a magányos vándor és fújni kezdi az angyalok trombitáját. Az azonban megtorpant, mint a madárhessentő, mintha a vágató élet után hallgatózna.

A villámok vakító fényénél lélekvesztőt vett észre. Elhagyta lovát. Leemelte róla iszákját, beleszállt a csónakba. Egyet lendített rajta. A tarajos hullámok elszaladtak vele.

A felhők könnyeit fel se vette. Szívós volt, akárcsak a vén gyertyán; eszes, mint a tözsér. Vitette magát a rohanó árral.

Egyszer aztán kiapadtak az ég csatornái. Derengeni kezdett az égálja. Rájött, hogy célhoz ért.

Mindenkitől elhagyatva, mint a remete, halálos komolysággal várta, hogy a nemes vaddal szembekerüljön. Nem félt. Erősnek érezte magát, mint a magasban szárnyaló sólyom. Ökle vas. Szíve acél.

Gondol-e a virágillattól részeg lepke arra, hogy a virágon elcsípheti a gyenge gyermekkéz?

Belökte a csónakot az ár sodrába, hogy ne lehessen áru-lója. Megvárta, míg elúszott és azután eltökélt léptekkel beleveszett a mocsárrengetegbe. Észrevétlenül érkezett meg a sárvár kiskapujához.

Mint a ponty, mely szárazság idején beleásta magát az iszapba s jóerkölcsöket kívánva az ébredező világnak, lecsukta elcsigázott szempilláit.

Oly mély álom hatalmasodott el rajta, mintha tollas-pihés párnán ringatták volna királyi lakájok a hópemester ütemes pálcájára.

Csaba Jenő dr.

(Folyt. köv.)

A BÁNYA.

Nagyapám — Isten nyugtassa — bányász volt. Örökségül a mesterségén kívül csak egy titkot hagyott fiaira. Egy titkot, amit rajta kívül senki sem tudott, amely milliókat ért, amelyet azonban a maga számára nem tudott hasznosítani. Gazdag rézereket fedezett fel a hegyek méhében.

Neki magának is volt bányája. Kis, családi bánya, ahol maga dolgozott négy fiával s néha-néha egy-egy munkással. Sok ilyen bánya volt akkor Dobsina környékén. Antimont, rezét, vasat s ezüstöt is bányásztak bennök. De a hetvenes években óriási erővel előnyomuló nagy tőke ezeket az apró-cseprő magánvállalatokat megsemmisítette. Egyesek: a gyávák és az előrelátók eladták jó pénzért a bányajogot, mások: az elszántak és önfejük, felvették a versenyt a tőkével. Persze belebuktak. Nagyapám legtovább kitartott. A megtakarított kis tőkét régen felszippanthotta a bánya; már a kis, zsindeyes ház is ráment, régóta nem telt már ruhára sem, sőt az étkezéstől is elmaradt a bor, nemsokára elmaradt a hús is, — de nagyapám még mindig kitartott. Olyan gazdag érhez kell jutnia — mondogatta —, hogy pár hét alatt visszاسzerzi mindazt, amit most elköltöttek.

De nem szerezte vissza. A bánya beomlott. Nagyapám ágyának esett. Nem is kelt fel többet. A halálos ágyán sutto-gva szólott Édesapámhoz. — Fiam, nagy titkot bízik reád. Megmérhetetlen gazdagságot, ha megbecsülöd. Te reád bízik. Osszad meg testvéreiddel igazságosan. Réz. Rézhegy. Közel a mi bányánkhöz. Szemközt vele. Az a nyeregalakú hegy. Csupa réz. Senki sem tudja. Amikor ti kicsinyek voltatok, sokan kereskedtek benne, senki sem talált semmit, mindenki belebukott. Én véletlenül fedeztem fel. Add ide bányász-ládikámat!

Édesapám az ágy szélére tette: — Tessék.

Nagyapám belenyúlt és egy ököl nagyságú követ vett ki belőle, csupa réz volt. — Ezt ott találtam, — sutto-gta tovább. — Az egész hegy ilyen kőből áll. A trachit-réteg csak alul vastag, az oldalában már csak pár lábnyi. — Nagyapám ismét szünetet tartott, neheze-re esett a beszéd. Majd folytatta:

— Most nem lehet még. A kutatás joga húsz esztendőre a „lengyelé“, de ő már itt úgy sem kereskedik; egyszer már próbálta, de belebukott. Ha lenne pénzünk, megvehetnők, szívesen eladná. De csak annyi van, amiből eltemet-tek. Ki kell várni. Húsz év hosszú idő; Te fiatal vagy, megéred. Lesz időd hozzákészülni. Addig ne szólj senki-nek sem. Amit egy ember a lelkébe zár, az titok. Amit kettő tud, az hamar kipattan.

Nagyapám szemlátomást fáradt, még mondani akart valamit. Mégegyszer összeszedte erejét. — Ne csak csá-kánnyal menj neki a hegynek; házasodjál korán, fiaidat, ha lesznek, tanítsd. Legyen közöttük mérnök, jogász, ta-nár, mindenik a bányáért dolgozzék és ha mentek vala-mire, vegyétek be egyenlő társul testvéreidet s azok fiait is.

Befejezte. Köhögési roham fogta el s mikorra a roham véget ért, neki is vége volt.

A temetés után egy héttel szétszóródott az egész csa-lád. A bányát újból üzembe hozni nem lehetett. Próbálták eladni. Keveset ígértek érte. Otthagyták; ha pusztulásnak indult, hadd pusztuljon. Édesapám legtovább maradt Dobsinán. Mindent megkísérelt, hogy az örökséget megmentse. És amikor nem sikerült, ő ment legmesszebb Dobsinától! Akkor építették atiszavidéki vasutat, ennél talált munkát s később állandó alkalmazást.

Mi, gyermekek, mindezeket csak Édesapám elbeszéléséből tudjuk. Első emlékeink bennünket már a vaspályához kötnek, ahol színes kavicsot szedtünk; nap-nap után meg-bámultuk a gőzmasinát és gondtalan szemlélői lettünk annak az óriási erőfeszítésnek, amelyet szüleink kifejtettek. Száznyolcvan forint évi fizetés! Ez volt az első javadalom, amely három évenként harminc-harmic forinttal javult a szolgálati idő előhaladtával. És ezért a fizetésért négy km hosszúságú pályát kellett Édesapámnak rendben tartania, érkező vonatokat fogadni éjjel és nappal s a harangjelzé-seket továbbítani, hogy esetleges szerencsétlenségnek ele-jét vegyék.

Ma sem értem még azt a boszorkánymesterséget, hogy

ebből a fizetésből hogyan lehetett nemcsak megélni, hanem tehenecskét, egypár malacot, egy darab szántóföldet is vásárolni: ha nem tudnám, hogy Édesapáméknak egy nagy cél lebegett a szemük előtt: a bánya, az örökségképpen örökölt, nagy titok.

Akkor még nem tudtam, igaz, hogy nem is törődtem volna vele. A bányáról én negyedik gimnázista koromban hallottam először. Akkor ismertem meg szegény Nagypapám halálának a történetét s akkor lett drága, szent ereklye előttem az a kis kődarab, amelyet Édesapám csodálkozásunkra abban a szekrényben tartogatott, ahol a csekély fizetésből félretett összegecskét kuporgatta. Akkor határoztam el, hogy bányamérnök leszek.

Füütesvéreim szintén kiosztották maguk között a szerepet. Az egyik jogász, a másik technikus, a harmadik vegyész, a negyedik tanár, az ötödik mechanikus. A hatodik a pénztárnoki állást vállalta el. Ettől kezdve, — ha nem beszéltünk is róla, — szüntelenül a banya lebegett szemünk előtt. Ha sok volt a lecke és az idő játszani csábított, a bányára gondoltunk. Egymás után négyen jelesen tettük le az érettségit és az ötödik tesvér is csak azért nem lett jeles érett, mert az önérzetes fiúnak valami összeközeése támadt az egyik tanárral.

Ahogy növekedtünk s tanulmányainkban előhaladtunk, egyre több szó esett a bányáról. De minél közelebb jutottunk a reménység megvalósulásához, Édesapám annál türelmetlenebb lett. Csak nehezen tudtuk visszatartani attól, hogy ott ne hagyja szerény hivatalát. Ellenvetéseink rendszeresen indulatba hozták. Azonnal el akart indulni ásóval, csákánnyal, hogy megkeresse a gazdag rézeret. Nagy bajjal lebeszéltek. De egy esztendei halasztásnál többet nem tudtunk kivinni. Így aztán a következő vakációra tűztük ki a felfedező expedíciót.

Lázás tervezgetésben telt el az egész év. Amennyire lehetséges volt, megszereztük a szükséges jogi és szakismerteket. A felszerelés is együtt volt már hónapokkal az indulás előtt. Asztalnál azután nem folyt másról a szó, csak a bányáról s az utazásról. — Így lesz, meg úgy lesz. A legkisebb öcsém is könyv nélkül tudta már az egész eljárást. Legelőször szabad kutatási jogot kérünk a „Rézhegy“-re, meg a szomszédos hegyekre. Számítottunk rá, hogy a réz-ér nem szakad meg a mi hegyünkben, hanem tovább folytatódik a szomszédos hegyek közeteiben is. Nem akartuk a reánk váró kincs tekintélyes részét gondatlanságból másoknak, idegeneknek átengedni. S ha így az örökséget biztosítottuk, azután neki a munkának.

Micsoda ásási, csákányozási munkálatokat végeztünk azokban a napokban. A kertet méter mélységben megforgattuk s ahány kődarab elibénk került, valósággal pozdorjává zúztuk.

Édesapám dinamitot s kőfúró szerszámot is szerzett a robbantáshoz. Természetesen titokban, amit úgy kell érteni, hogy édesapám nem tudja azt, hogy édesanyám is ismeri a „titkot“. Pedig tudta, csak nem szólott róla semmit. De nekünk erősen a lekünkre kötötte: — Aztán vigyázatok édesapátokra! Nagyobb biztonság okáért a dinamitot jó kerti földdel és házilag készült kötörmelékkel cserélte ki.

Igy érkezett el a nagy nap, egy héttel korábban, mint ahogy tervezve volt. Édesapám éjjel rosszat álmódott s azzal kelt fel: ma indulunk Dobsinára. Nem lehetett útjába állni. A programváltozás miatt csak Pista öcsém volt teljesen útra készen. Mi csak négy-öt nap múlva szándékoztunk utánuk menni. De a mi elmenetelünkben nem lett semmi sem. Harmadnap este Édesapámék váratlanul hazajöttek a 2—3 hétre tervezett kirándulásból. Fáradtan, csüggedten, összetörten érkeztek haza. Apám egy szót sem szólt. Bement a szobába, lefeküdt, de nem aludt egy sze-

mernyit sem egész éjszaka. Csak sóhajtott, nyögött s talán sírt is.

Pistát vallatóra fogtuk. Mi történt? Mi a baj? Szerencsétlenség? Beteg lett Apa? Mi a baj?

Öcsém alig tudott szóhoz jutni a kérdések zuhatagában. De mégis csak szóhoz jutott. — Nem történt semmi, csak a bányát fedezték fel, több mint tíz éve. Azóta virágzó gyártelep fejlődött körülte.

Mindnyájan le voltunk sujtva. Az álmódott gazdagság, a magasra ívelő pálya szétfoszlott. Édesanyánk tért először magához. Teljes mértékben felfogta a csapást, amely Apát érte, hozzá sietett. Olyan nagy volt ebben a keserves, megsemmisítő pillanatban! Odaült az ágya szélére, megfogta elernyed, csüggeteg kezét s beszélni kezdett. Éreztük odakünn is, hogy minden szava gyógyító balzsam.

— Nézd, Édesapa — szokta szólítani mindig, amikor a lelkéhez közel akart jutni, — ne légy olyan nagyon szomorú. Belebetegszel ebbe a nagy bánatba. Pedig a világ minden bányája sem ér nekünk annyit, mint a te egészséged.

Édesapám csak hörgött egyet: koldusok leszünk halálig!

— Eddig is szegények voltunk. Baj volt az? Hát nem voltunk azért boldogok? Itt vannak a mi jó gyermekeink, nemsokára végeznek egyik a másik után. Ezután már minnek a gazdagság. Nekem, meg neked? Mi már kevésből is elédeglünk.

Apám keserűen szólott közbe: Ez a banya is összeomlott, mint a másik.

Édesanyám nem engedett helyet a csüggedésnek:

— Most már az sem baj — vágott a csüggedt szóba.

— Mi a bányából sokat kivettünk. Kivettünk mindent, amire szükségünk volt. Most már beomolhatott. Gondolj csak vissza, Édesapa, hogyan kezdtük. Száznyolcvan forint volt a fizetés. Érezted-e valamikor, hogy nehéz? A banya elvette a küzdelemnek a keserűségét. Azután, hogy jöttek a gyermekek, éhesek, ruhaszaggatók, aggódtunk-e valamikor, hogy mit adjunk enniök, mibe öltöztessük. Mindenkinek a jövedele újabb öröm volt. A bányára gondoltunk folyton. Amikor az első, okos szót kimondták, amikor az első, színes kavicsot gyűjtögették, amikor az első, görbe vonalat húzták a homokban, tervezgetni kezdtünk: jogász lesz, vegyész lesz, mérnök lesz belőle. Emlékszel rá?

— Igen, az szép volt, — sóhajtott fel Édesapám.

— S hogy figyeltük a gyermekek hajlandóságát. Hogy irányítottuk érdeklődésüket, hogy erősítettük elhatározásukat, hogy örültünk, mikor saját, jó szántukból is arra indultak, amerre a mi vágyaink repültek. Emlékszel rá?

Hogy is ne emlékezett volna. Emlékezett. S ez az emlékezés lassankint feloldotta lelkének ernyed, csüggedését. Belevetette magát az árba s engedte, hogy vígyék a hullámok. Szeme előtt megjelent a varázslatos múlt; milyen szorgalmasan tanultak. Hogy hajtotta őket a banya! Hogy dolgoztak az utolsó hónapokban is. Hogy forgatták fel a kertet szélteben, hosszában.

Anyám megnyerte a csatát. Sietett is teljessé tenni a győzelmet. — Nézz végig a fiainkon. Micsoda előretörés lobog szemükben. Csak úgy feszülnek az erőtől. Nem vezett el semmi áldozat, semmi munka. Nincs semmi kárunk!

— Igazad van, Anna, — szólott Édesapám felderülve.

— A banya bőségesen kamatozott. Jól mondotta szegény édesapám a haláloságán: tartsatok ki a banya mellett. Ne adjátok el. Áldást hoz reátok!

Mi, künn a kis szobában hallgattuk csendben, lélekze-tünket visszafojtva. Éreztük, hogy amik vagyunk s amiké leszünk, azt mind annak a banyának köszönhetjük, amelyik sohasem volt a mienk.

Nikodemusz Károly.

MADÁRVÉDELEM.

Etetőink látogatói.

Csuszka.

A karácsonyi szünetben nagyon sokszor figyeltem a madarakat. Az etető naponta megtöltöttem napraforgómaggal (a napraforgómag kilója Pécsen a „Mecsek Egyesületnél” 18 fill., Pesten, Sas-u. 1. alatt 24 fill.), csalogatóul pedig szalonnabürcét alkalmaztam. Kenyérmorzsát természetesen soha nem adok, mert az megsavanyodik és megbetegíti szegényeket.

Aki a madarak etetésével foglalkozik, az bizonyára kíváncsi arra, hogy tulajdonképpen milyen madarakat lát vendégül. Pedig mindet megismerni nem könnyű.

Most felvonultatom előttetek azokat a madarakat, melyek az etetőkön meg szoktak jelenni.

A leggyakoribb vendégem egy verébnagyságú, fekete fejű, fehér képű, sárga mellényű; zöld dőlányos madár. Ráismertek? Ez a *széncinke* (*Parus maior*). Pillanatra megjelenik az etetőben, kikap egy magot és máris siet a legközelebbi fára, hogy ott kifejtse a csemegét. Nehéz munkája van, mert csőre kicsi. Felhasználja tehát egész teste súlyát a kihámozáshoz, olyan, mint egy eleven kalapács. Jókedvű, bátor, hasznos madarunk.

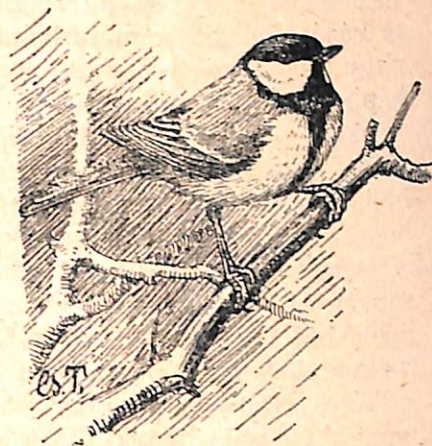
Valamivel ritkább a kék fejű *kék cinke* (*Parus caeruleus*). Nagyon gyenge, rendkívül hasznos és talán a legszebb kis énekesünk.

Kékcinke.

A szén- és kék cinkét bizonyára ismeritek, de van az etetőmnek néhány kevésbé ismert látogatója is. Így a kedves, szerény külsejű *barát cinege* (*Parus palustris*). Feje fekete, egyébként piszkos-fehér.

Nagyon hasonló a barát cinegéhez, ezért könnyen össze is téveszthető vele a *fenyves cinke* (*Parus ater*). A különbség az, hogy a tarkóján nagy fehér foltot visel. A felvidéki fenyvesek lakója, de télen meglátogatja a dombvidékeket is. Így az idén feltűnően sok jött le Baranyaiba.

Széncinke.

Ugyancsak ritkán jön az etetőbe, mert nem szeret kegyelemkenyéren élni a *csuszka* (*Sitta europea*). Zömök, verébnagyságú madár. Nagy áralakú csőréről, kapaszkodó lábairól és rövid farkáról könnyen felismerhető. Színe kékesszürke. Nagyon dolgozó madár. A kopogtatásával és nagy fütttyentésével sokszor magára vonja a figyelmet.

A függő és alul nyíló etetőbe a veréb nem tud bejutni, de azért mindig megjelenik és a fák alá ülve a cinkéktől elpotyogtatott morzsákat szedi össze.

Olyan sok gyönyörűséget nyújt egy madáretető, hogy csak sajnálni tudom azokat, akik megfosztják magukat ettől az élvezettől.

M. A.

A CSERKÉSZ, AHOL TUD, SEGÍT.

Képek felakasztása.

Ha szobánkat igazán csinosan akarjuk díszíteni, akkor figyelemmel kell lenni a képek felakasztására is. Ha pl. két kisebb képet akasztunk fel egy nagy kép két oldalán, ügyelnünk kell arra, hogy a 3 szög egymástól teljesen egyenlő távolságban legyen. Ezen célból használjunk mérőszalagot és ne bízzunk a szemmértékben.

A horgokat vagy szögeket úgy kell kiválasztanunk, hogy azok jó erősek és a kép zsinór-drótjánál is erősebbek legyenek.

Ha nehéz képet akasztunk fel, úgy a zsinórt vegyük kétszeresen és jó erősen rögzítsük a kép hátán levő gyűrűhöz.

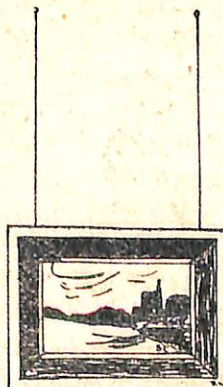
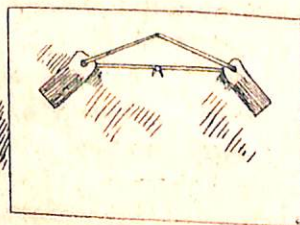
Amíg a helyes hosszúságot ki nem mértük, a zsinórt semmi esetre sem szabad elvágni. A zsinórnak az egyik végét véglegesen megerősíthetjük a kép egyik oldalán levő gyűrűhöz, míg a másik oldalán levő gyűrűn csak laza csomót kötünk, hogy a zsinórt a kellő hosszúságra könnyen beállíthassuk.

Ha azt akarjuk, hogy a képek a falnak egészen simán nekiliegyenek, akkor a karikákat a képen lehetőleg magasabbra kell szerelnünk, mert mennél alacsonyabban vannak a gyűrűk, a kép felső éle annál jobban eláll a faltól.

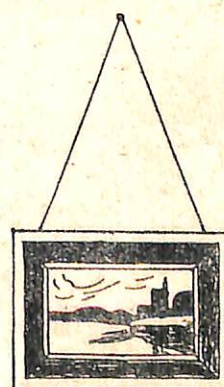
Képek a cserkésztokban.

Az otthon mindjárt sokkal barátságosabb és otthonosabb lesz, mihamarabb néhány képet aggatunk a falára. A képeket úgy kell felfüggeszteni, hogy azok biztosan lógjanak, mert az otthonok sokszor erős rázkódásoknak vannak kitéve, mikor vívó- vagy tornamérkőzések, játékok folynak benne.

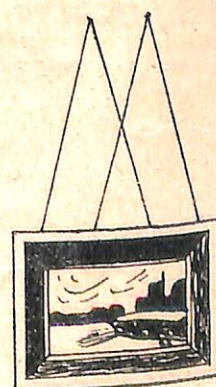
Sokan az I. ábra szerinti módszert használják képek felaggatására, de ez nem nagyon tetszetős, hacsak a falon nincs horogléc. Ilyenkor, ha az egyik zsinór elszakadna, úgy a kép

1.

2.

3.

könnyen oldalt lendül és megsértheti a szomszédos kép ráma-ját is.

Ha viszont a második ábra szerint akasztjuk a képet, akkor igen könnyen leeshetik, s a képet semmi sem menti meg az eltöréstől.

A legbiztosabb módszer a 3. ábra szerinti eljárás. E szerint a kép biztosan lóg és a súly a két zsinóron egyenletesen oszlik meg.

A képeket az otthonban úgyis fel lehet akasztani, hogy az ne legyen nagyon költséges. Keret nélkül a képet egyszerűen kemény kartonra húzzuk. A karton hátlapjára két darab poggyász-cimkét ragasztunk, úgyhogy a spárta részére fenntartott lyukak szabadon maradjanak és a zsinórt, melynél fogva a képet felakasztjuk, ezen lyukakon áthúzzuk, amint az a mellékelt ábrán látható.

Így azután a kép nem sérül meg a falaszögezéskor és a takarítás alkalmával is igen könnyen eltávolíthatjuk a képet.

Kedves Fiúk!

Legutóbbi szűkszavú közleményeink után szeretnénk röviden beszámolni a levelezési akció jelenlegi helyzetéről. Hogy a legrosszabbal kezdjük: „nagylevelezőinkre“ (akiknek már több levelezőjük van) meglehetősen rossz idők járnak; normális körülmények közt a külföldről érkező címek csak azoknak elegendők, akik újonnan kapcsolódnak be a levelezésbe. Tehát a külföld érdeklődése még mindig gyöngébb a Tieteknél.

Eltökélt szándékunk ezen változtatni. Ti úgy segíthettek terveink megvalósításában, hogy minél nagyobb számmal vesztek részt múlt közleményünkben kiírt pályázatunkban s időnkint bekülditek hozzánk külföldről kapott *érdekesebb* leveleiteket át-olvasás végett.

Hogy mostanában nem közlünk külföldi címeket, annak az az oka, hogy még meglehetősen sok magyar jelentkezőnek nem tudtunk külföldi levelezőt szerezni s így a külföldi jelentkezőket a nyilvánosság mellőzésével egyenesen velük léptetjük érintkezésbe. Finn testvéreink érdeklődése például december eleje óta egyáltalában nem apadt, úgyhogy ma már mindenki, aki tőlünk finn levelezőt kért, vagy kapott vagy közöltettük címét a finn cserkészlapban. Eltekintve azoktól, akik kimondottan finn lány-

nyal akartak levelezni, bár az ő igényeiket is lehetőség szerint kielégítjük. A finn lányok érdeklődése levelezési akciónk iránt rövidebb életű volt, mint a fiúk.

El vagyunk halmozva mindenfelől ígéretekkel. Ha ezeknek a fele is beválik, egy-két hónapra belül nagy címhullások lesznek. Főleg Franciaországból (francia kalandozásra indulók!). Ugy-hogy most azt ajánljuk, egyelőre ne kérjetek tőlünk címet, mindaddig, míg e helyen hírt nem adunk újabb címszállítmány érkezéséről.

Örömmel adunk hírt a levelezésnek nem-cserkész diákok közt való terjedéséről. Egy pestkörnyéki reálgimnáziumnak legutóbb húsz diákja jelentette be nálunk külföldi levelezését. Ők többé nem találják unalmasnak a német és francia nyelv tanulását. Ez a kiterjedt levelezés nagyrésztben egyetlen német diákcserkész címéből „nőtt ki“, melyet még 1929 őszén juttattunk az iskola egy cserkészdiákjának: ők mindketten új levelezőket toboroztak ismerőseik közül.

Idegenforgalmi propagandairataink kézbesítése körül a következő újítást léptetjük életbe:

Ezeket a jövőben általatos megadott külföldi címre is küldjük. Továbbra is küldjük ezeket a Ti címekre, ha óhajtatjátok, hiszen érdekes azokat Nektek is átolvasni. Ebben az esetben azonban kötelesek vagytok azokat *magatok* elküldeni külföldre. Ez legföljebb 12—18 fillér póstköltséget jelent, úgyhogy teljesen kárba vesztett dolog miatta a bélyegségéi igénybe venni (mivel Ti e nyomtatványokat a drágább levélpóstával külditek), eltekintve attól, hogy mi így ugyanazt a nyomtatványt kétszer expedáljuk.

Címünk: A Magyar Cserkészszövetség Külügyi Hivatala.

Hivatalos órák: szerdán este 5—7-ig.

Atányi István.

AHOL A CSERKÉSZMESÉK TEREMNEK.

(Beszélgetés a „Lurkó“ szerzőjével.)

Valahányszor elolvastam a „Lurkó“ izgalmasan pergő folytatásait, mindig erősödött bennem az elhatározás, hogy egyszer meg kell látogatnom a cserkészmesék örét, aki egyben a „Lurkó“ szerzője is. Azt mondják ugyanis a beavatottak, hogy egy nagy Fehér Várnak a szobájában őrizi a cserkészmeséket, vagyis inkább egy csodatükröt, melybe csak bele kell nézni és máris a legszebb történetek elevenednek meg a szem előtt.

Végre most sikerült.

Büszkélkedve fürdött a hatalmas soproni Fehér Vár a téli napfény sugárözönében, amikor izgatott kíváncsisággal bandukoltam a lankás Löwerekén. Éppen nagygyűlés volt az alsósoknál. Tágas játszóterem közepén nagy karéj apróság, közöttük egy hatalmas szál fekete reverendás férfi: Koszter Atya, a soproni Szent Imre Kollégium igazgatója. Máskor olyan szigorúnak és komolynak látszik, mintha a jókedvet száműzte volna a társaságból, de most olyan jókedvű, hogy még a feketekeretes szemüvege is mosolyog belé.

Miután végigmutogatta a birodalmát, azt a nagy Fehér Várat, ahol annyi kis és nagy diák tanyázik gondos védőszárnyak alatt, lassan beérkeztünk a komoly és ünnepélyes hangulatú igazgatói lakásba. Végre ráterelhettem a szót „Lurkó“ című regényére, melyet most annyi cserkész olvas fokozódó érdeklődéssel: vajjon mi lesz az erdők kis emberével. Én most inkább arra voltam kíváncsi, hogy mit tart róla maga a szerző.

— Hogyan jutott el, kedves Koszter Atya, a „Lurkó“ gondolatához?

— Ugy volt, tudod — kezdte elgondolkozva —, hogy amikor a kislányprobléma kezdett nagyon aktuálissá válni és a „Kislány és a cserkész“ című könyvet is megírtuk, mindnyájan éreztük, hogy mennyire hiányzik nekünk egy magyar dzsungelmese. Nem mintha nem volna elég ma-

gyar mese, mely az erdőben játszódik le és az erdő életével foglalkozik, de ezek túlságosan csak mesék és nem a való élettel kapcsolatba hozható történetek. Nekünk pedig ez kell. Annak idején többen elhatároztuk, hogy megpróbálunk szerkeszteni egyet. Ime, most én kihoztam a magamét,

— Szóval alapmesének szánta Atya, a „Lurkó“ a magyar aprócserkészek számára?

— No, azt így nem lehet mondani! Hisz a „Lurkó“ most és így, ahogy van, éppen nem a kislány számára készült. A mese azonban úgy szövődik tovább, hogy később össze lehet állítani belőle mesélnivalót a kislány számára is.

— Sokan a magyar Mowglit látják Lurkóban, — vetem közbe.

— Az való, hogy ezekben a fejezetekben sok a párhuzamosság Kipling meséje és a „Lurkó“ között, de mindez csak azért van, mert közös a milió és az erdők törvényei nálunk is azonosak. Majd később megváltozik a helyzet!

— Milyen szerepet méltóztatott szánni Iluskának? — kíváncsiskodom tovább.

— Iluskának fontos és sokoldalú szerep jut ebben a részben, de még inkább Lurkó későbbi sorsában. Most Lurkóval, a szilaj, vad erdei kis emberrel szemben a gyöngédséget, a puhaságot képviseli. Szükség van rá, mikor Lurkó az emberekkel és az emberek életével kapcsolatba kerül. Nélküle a hatás hiányos volna. Szándékosan és pedagógiai szempontból rajzoltam meg élénkebb színekkel azokat a jeleneteket, ahol először találkozik Lurkó, a kislány, Iluskával, a kisleánnyal, mert innen fejtem le ennek a problémának a további szálait.

— Tehát szükségesnek látja Atya, a kislányproblémának bevitelét a cserkészirodalomba?

— Miért a bevitelét? — Tudtommal ez a probléma bent van és benne is kell lennie a cserkészirodalomban. Persze

az megint más lapra tartozik, hogy mennyire adósok még a magyar cserkészirok, az olyan elbeszélésekkel és regényekkel, melyekben erről is van szó. Igazán nem tudom, hogy hol késnek az éji homályban és miért huzódoznak tőle annyira? A cserkészirodalomnak nem szabad a papiroson maradni, hanem húsból és vérből való alakokra van szüksége, akik benne mozognak és élnek a cserkésziúk mindennapi életében. Enélkül előbb-utóbb zsákutcába jutunk a cserkészirodalommal.

— Szabad még egy kérdést a regényről? — Mintha az imént arra méltóztatott volna célozni, hogy Lurkó történetének lesz még más, további folytatása is?

— Igen, lesz. Egy régi tervemet és ígéretemet akarom megvalósítani. Meg szeretném írni Lurkó történetében a cserkészelet mind a három fázisának regényét. A cser-

készelevést, ez az első kötet; ehhez szilaj, izgalmas mese kell: a Lurkó története éppen jól illik ide. A második kötetben a cserkésziúk élete bontakozik ki, összes problémáival és küzdelmeivel, de győzelmeivel is. Itt szeretném megrajzolni a cserkészszerelmet is. A harmadik kötetben Lurkó már mint férfi fog szerepelni, erre az időre is van bőven mondanivalóm.

— No és mikor fogjuk mi ezt mind olvashatni?

— Csak nyugalom! — fejezi be Koszter Atya a beszélgetést. — Drukkojjatok most csak a Lurkónak. Az is eltart, míg kitavasodik.

Apró emberkék küldöttsége keresi a szigorú Direktor bácsit. Mennem kell. Sajnos a mesebarlang leleplezése máskorra marad.

Matuska György.

HÁRY-JÁTÉK.

(Egy új játék, amit ki kell próbálni.)

Jóska beront a cserkésztöthonba, és lihegve újságolja a többieknek:

— Gyerekek, feltaláltam . . . feltaláltam a . . .

— Nono, csak nem a puskaport? — évődik Miki.

— Ej, dehogy. Egy új játékot. Hány Jánosdi a neve.

A fiúk köréje sereglenek.

— Hány-játék? Hát az miféle?

— Másnéven lóditósdinak is lehet nevezni.

— Nem értek az egészéből egy szót se — jegyzi meg Palkó.

— Hát csak fülelj, majd elmagyarázom. A játék úgy megy, hogy valamelyikünk kiáll a közepre és mesélni kezd. A mesébe aztán igyekszik mentül színesebb, kalandosabb eseményeket belehozni. Hanem az igazságra jól vigyázzon ökelme, mert a többiek, mint hivatalos igazságcsöszök körülülük, s ha valami lehetetlennek látszó dolgot mond, egy nagyot tüsszentenek, mint az Obsitos című versben a diák, mikor nem hiszi Hány János történetét.

— No jó, hát próbáljuk meg — hallatszik több hang.

— Légy te a mesélő.

— De nekem csak úgy szabad mesélnem, mintha a mese igazán megtörténhetett volna velem. Nehezen eldönthető esetekre még külön választunk most egy bírót, akinek kötelessége kinyilvánítani, hogy az elbeszélte eset lehetséges-e.

— Bandi legyen a bíró! — hallatszik többfelől.

— Kezdd el — vezényel a bíró.

— Igenis — felel Jóska —, csak még azt jegyzem meg, hogy ha valaki tüsszent, vagyis meggyanusít engem, hogy nem mondtam igazat, aztán mégis ki tudom magam vágni, akkor az illető zálogot fizet büntetésül.

— És ha rajtacsipnek igazán valami lehetetlenségen?

— Akkor át kell adnom a helyemet annak, aki megfogott, s most már ő lesz a mesélő.

— Rendben van. Tehát rajta!

Jóska megköszöri torkát és így kezdi el a történetet:

— Hajdanában sorhajókapitány koromban . . .

— Hápci, hápci, hápci — hangzik fel a tiltakozó tüsszentés többfelől is.

— Hát hogy lehettél te haditengerész, még hozzá kapitány?

— No, csak hadd fejezzem be a mondatot — védekezik Jóska, s tovább mesél — . . . sorhajó kapitány koromban — olvastam egy útleírásban, mely így kezdődik.

— Ja vagy úgy — bólint megértően a bíró —. Hát olvasni csakugyan olvashattad, ebben nincs semmi lehetetlen. Tüsszögök zálogot!

— . . . olvastam egy útleírásban. — Elérkeztem gőzösömmel a Szahara közepére . . .

— Hááááppppciiiii! — Megint a tüsszögések egész sortüze zúdul Jóska felé, de ő csak fölényesen legyint, s kanyarít egyet a beszállóknak.

— . . . a Szahara közepére már el nem látszó gibraltári kikötőbe.

A tüsszögöknek leesik az álluk.

— Hát, ahogy elhaladunk az erőd mellett, s befordulunk, egyszerre kalózkok támadnak meg bennünket.

A tüsszögök most már óvatosabbak, de Gyurka azért megkockáztat egy hápcit. Utána mindjárt Tibor is.

— Az nem lehet, hogy ott az erőd falai alatt támadják meg a rablók, — hisz ez tiszta öngyilkosság volna — protestál Tibor. De Jóska nem adja fel olyan könnyen a harcot.

— No persze. De hisz éppen azt akarom elmesélni, hogy a kalózkapitány csakugyan öngyilkos akart lenni bánatában, mert a kedvenc tajtékipapája eltört.

— No az mindegy. A legénység akkor is ellenszegült volna. Egy hadihajót az erődgyük előtt nem lehet megtámadni — hallatszik a bíró véleménye is. De Jóska még egyet próbál fordítani a köpönyegen.

— Ja, de bíró úr, ki beszél itt ágyúkról? Azt elfelejtettem mondani, hogy ez az egész útleírás még az ökorból való, mikor is Gibraltárnál sem voltak még olyan szilárdak a közbiztonsági viszonyok.

Jóska diadalmasan néz körül, mert úgy érzi, hogy fényesen kivágta magát. De ő jaj, csodálkozva látja, hogy mindenfelől kárörvendő arcok nevetnek rá.

— Megvagy, megvagy! Megfogtunk! — hangzik a diadalordítás.

— Engem?

— Hát nem is a szomszédot, tisztelt Hány uram. Hát voltak az ökorban sorhajókapitányok . . .

— No hát valamiféle kapitányok csak voltak a hajón . . .

De Jóska most már végleg belefojtják a szuszt.

— No és a Szaharát csak úgy ismerték Szahara néven?, s ami a fő, ő te lóditók nagymestere, gőzösök voltak-e már akkor?

— Jóska megfogták — hangzik a hivatalos bírói döntvény is.

— S mivel ketten tüsszögtek le csaknem egyszerre, Gyurka és Tibor húzzanak sorsot, hogy melyik lesz a mesélő.

A sors Gyurkának kedvezett, aki óvatosan mesélni is kezd.

— Tegnap reggel megyek éppen az iskolába, mikor a sarkon szembejön velem egy foka . . . (Itt Gyuri ravaszul szünetet tart, mintha a torkát köszöri. Valaki el is tüsszenti magát. De György barátunk csak ezt várta, s győzelmesen folytatja:

— . . . egy fokabundába burkolt hölgy.

A közbeszólló leszurkolja a zálogot. Most már mindenki vigyáz. — A hölgy aztán megszólal, s megkérdezi tőlem franciául, hogy merre van itt a legközelebbi divatru nagykereskedés. Én persze, mint előzékeny cserkész elmagyarázom részletesen, ő megköszöni s továbbmegy.

— És akkor a körúton felszálok egy villanyosra és ahogy leszálok az iskola előtt, éppen szembe jön velem az osztályfőnök úr . . . leemel a villanyosról, megölel és egy szelet csokoládét töm a szájamba.

Hatásos szünet, de a tüsszentések csak nehezen indulnak meg. Mindeki sejtje a kelepécét. Végre a bíró szólal meg:

— Ez lehetetlenség, legalább így ahogy elmondod.

— De bíró úr kérem, először is a bírónak nem szabad együttjátszani, csak vitás esetekben szabad véleményt nyilvánítani, aztán meg ez nem lehetetlen egy csöppet sem, csakugyan megtörtént velem — álomban.

Általános zúgás keletkezik.

— Jaj persze, úgy könnyű. — Akkor minden maszlagot be lehet adni! Így kibújhat.

S a bíró meghozza a döntvényt.

— Az álmat csakugyan kapcsoljuk ki, fiúk. Mi most a valószínűséget akarjuk fejleszteni, az álom hát nem tartozhat ide, mert az minden, csak nem valóság.

Ebben tehát megállapodnak, Gyurka leköszön a mesélő tisztéről s önként adja át más találékonyabb Hány Jánosnak.

Iksz Priksz.

Lurkó a vadászkesével parirozta Severiu vágását és a tábornok érezte, hogy a fiú csuklója sokkal erősebb, mint az övé. Másodszor is hozzávágott; a kardja elcsúszott a Lurkó késén és ugyanabban a pillanatban ellenőrizhetetlenül gyors mozdulattal villant a kés és könyöktől az új-jakig végighasította a kardot tartó kezét. Azt, amelyen Thurzó grófné vére száradt . . . Koppanva hullt a földre a kard . . .

A tábornok érezte, hogy elveszett és csak egy gondolata volt: menekülni! El, el innét a zárt sátorból, el ettől a rettenetes fiútól! . . . A sátornyíláshoz futott, amelyen túl, a katonái körében várja az élet, a szabadulás . . . De mire odaért, a fiú óriási ugrással már elébe vágott. Felhördülve torpant meg megfordulva, vakon rohant neki a sátor falának. Az oldalnyílás! Még van remény! . . . Reszkető kézzel tépte fel a hátulsó sarokban levő kis lebernyeg-ajtót és bemenekült a sátort körítő sűrűségbe. Mögötte felharsant a Lurkó csengő, vad vadászkiáltása. A trombita éppen akkor hallgatott el és ez a felcsendülő éles, tiszta hang végigjárta az erdőt. Riadtan ugrott talpra mindenki . . .

Severiu véres kezével utat törve magának a sűrűségen át, megvakultan a félelemtől és izgalomtól, rohant előre. Felmeredt előtte a sziklafal. Balra fordult és hirtelen sötét lyuk: barlang nyílása tátongott feléje. Gondolkodás nélkül rohant be rajta. Vértfogasztó morgás fogadta s ugyanakkor mögötte felcsendült a Lurkó parancsoló hangja:

— Ne bánts, Bocs! Ó az enyém! . . .

Irtózatosságot ragadták meg a dákot, karmok mélyedtek a testébe, valami rettentő állat bűzös lehellete áradt az arcába. Örjöngve, halálos félelemben ordított fel. Mögötte megegyszer, egész közlőrlől újból Lurkó hangja kiáltott:

— Ne bánts, Bocs! . . . Ó az enyém!

Aztán vége volt mindennek.

Rohanó léptekkel katonák csörtettek át a bozótton. A barlang bejáratánál villanylámpák fénye jelent meg. Fegyveres emberek tolongtak befelé.

És a dákok dermedt rémülettel álltak meg egy rémme-sékbe való, borzalmas kép előtt. Sötét barlang közepén támadásra készen óriási barna medve tátja feléjük rettentő, forró torkát. Ordítása mennydörögve tölti be a barlangot. Lába alatt alaktalan, véres hústömeg. Csak a rajta megcsil-

lanó csillagos rendjel mutatja, hogy ez valamikor Severiu tábornok volt, a dákok vezére. S a medve mellett, kezét az állat hátán nyugtatva, jobb kezében késsel ott állt a legendák hőse: a virágfüzérés kis fiú, a csiki hegyek magyar szelleme.

Az volt a boldogabb, aki hamarabb kijuthatott a veszedelmes barlangból. Kint óriási tüzeket gyújtottak, géppuskákat fordítottak a sűrűség felé, felvontatták az aknavetőket és reggelig égnek meredő hajjal, borzongva őrizték a titkot.

Reggel néhány önként vállalkozó vakmerő dák katona fényszórákkal behatolt a barlangba.

Üres volt.

A közepén nagy vértócsa, néhány ruhafoszlány, csontdarab s egy csillagos rendjel.

A medvének s vele a csiki hegyek kis emberének is nyoma veszett.

Igy állt bosszút Lurkó az édesanyja haláláért a csillagos dákon és így mentette meg őt Bocs, a régi játszópajtás attól, hogy megölt ember vére száradjon a kezén és hogy a csillagos dák emléke a lelkére feküdve, letörölje arcáról a tiszta gyermeknevetést.

És így ért véget a dákok híres csiki hadgyakorlata.

XVIII.

„Hívják a gépek . . .“

Ha nagy vihar tombol végig az erdőn, napok kellenek, míg minden rendbe jön újra: a fák kifésülgetik összekuszált ágaikat, a madárkák fészkeiket kiigazítják, a nagy vadak visszatalálnak a régi, nyugodt csapásokra.

Ilyen vihar volt a dákok hadjárata is. Elvonult már a hadsereg, elvitték a gépeket, kivonták az utolsó őrségeket is a hegyek közül. És ekkor egy élettelen, halott nap következett. Mintha nem hinne az ellenség távozásában, meg sem mozdult még másnap a vadon. A nagy vadak búvóhelyeiken lapultak, a madarak szótlanul ültek fészkeiken és amikor este a csapongó denevér, aki senkitől sem fél a világon, végigröppent az erdőn és hangos szóval hirdette: „Nincs már emberállat! Nincs már emberállat!“ — alig merték hinné az örömdetes híradást.

Az első mozgást Kund barlangi népe indulása jelentette.

A Bocs tanyáján lejátszódott véres események utáni nap hajnalán Lurkó harmattól csapzottan és furcsa, kemény vonással az ajka körül megjelent a Hallgató-völgyben. Kíváncsi szemek fordultak feléje, hiszen nem látták nyolc napja és tudták, hogy a dák táborban keres valakit, akit ő csillagos dáknak nevez. A fiú ránézett az emberekre és nyugodtan csak annyit mondott:

— Meghalt a csillagos dák. Estére nem lesz idegen ember a mi erdőinkben.

Azután sarkon fordult és a tó melletti mohaágyra terülve, pár perc múlva mély álomban pihent.

Az emberek izgatottan vártak Kundra. Őt közelebb érezték magukhoz, jobban mertek szólni vele, míg a fiút valami féltő tisztelet vette körül. Tudták, hogy a vadász mindenütt a gyerek nyomában járt, hogy minden bajtól oltalmazza s ha most még elmaradt, az azt jelenti, hogy a dákot figyelni valahol, vagy a nyomukat követi rejtett vadászútjain. Ha megjön, nagy újságokat mondhat.

Estefelé megjött vegre a vadász. Fáradt volt, de csillogott a szeme. Száz kíváncsi kérdéssel rohanták meg egyszerre, de ő csak egyre felelt közülük:

— Igen. Lurkó megívott a dákok vezérével és Severiu halott. A dák hadsereg elárvultan és megrémülve, gyorsított menetben vonul kifelé az erdőkből. A Magyaros környékéről már elvonultak, most a szorosoknál bajlódnak a megtorlódtatott ágyúkkal és nagy gépekkel. Ugy számítom, hogy holnap délre a legutolsók is elmehetnek közületek; a délfelé lakók már most indulhatnak. Ott már tiszta a levegő.

Egész délután emberrajok vonultak el egymás után a bukfencező mókuska fája mellett s a kis állat nem győzte csodálni, hogy mennyi embert termett most egyszerre a hegy: csak úgy ömlenek kifelé. De a tavalyi kis vadászt hiába kereste közöttük. Az ott aludt a nagyon fáradt emberek mély álmával huszonnégy óráig egyfolytában. Mellette Kund, a vadász pihent. S Bodri a fejüknél ülve, őrizte két ura álmát.

Most a pihenésnek csendes, zavartalan hónapjai következtek.

Lurkó szíve mintha nagy tehertől szabadult volna, mióta a csillagos dákon bosszút állt. „Vérrel mostam le a vért”, mondta Kundnak és a vadász csendes imában adott hálát Istennek azért, hogy bosszúját megállva is, nem lett embergyilkosává a fiú.

Ujra kezdődtek a régi szép, vad napok. Játsoztak, pihentek, majd meg napokon át járták a vadászatot, és olyan érdekes volt a menekülő szarvas nyomán egy-egy olyan helyre elkerülni, ahová a múlt valami nagy eseményének emléke fűződött! El-elnéztek az Oltárköre és minden látogatásuk ünnep volt az erdészház lakói számára. A két kis gyerek sem félt már úgy Lurkótól és a fiú gyakran ült le velük beszélgetni, mert a szó csakhamar Iluskára terelődött és őt minden, minden érdekelte, ami ő róla szólt. Itt-ott levél is jött Budapestről s ezekre a levelekre Lurkó is válaszolt nagy gondnal, az erdei fiú furcsa észjárásával. Iluska levelei a városról meséltek, ahol autó és vonat és repülőgépek járnak és sok csodálatos újságot találnak fel mindegyre az emberek; ilyenkor Lurkó hosszan el-elgondolkozott és visszaemlékezett arra az autóra, amikor Brassótól hazáig Dobay mellett ült a volánnál és megrészegült a gyors rohanástól.

Dobayval is találkoztak néha. A mérnök otthona Gyergyószentmiklóson volt és onnan látogatott el az Oltárköre, hogy Lurkóval és Kunddal találkozzék. Ezek a találkozások és a mérnökkel folytatott beszélgetések valami új, eddig ismeretlen szomszóságot ébresztettek a fiú lelkében. Ezer kérdése volt és Dobay mindenre tudott felelni. Majd

megkérdezés nélkül mesélt a mérnök és a fiú tágra nyílt szemekkel hallgatta szavát a gép-ura-emberről, aki elindult a kultúrátlan őserdőből sok ezer évvel ezelőtt és örökös harcban a természettel, eljutott az autók, repülőgépek, villamosság, rádió korába. Eddig csak az erő imponált Lurkónak: test ereje, izmok ereje; most valami más, új világ érintését érezte, ahol az emberi szellem az úr és az ész alkotásai kiforgatják sarkaiból a világot. És amint Gábor Mózes az öreg kor bölcseségének, Kund az erőnek ideálja volt eddig előtte, most lassanként beleitatódott lelkébe a magyar mérnök képe, akire mint a tudásnak, az ész erejének ideáljára tekintett fel.

Meleg szívvel, csendes meghatódással figyelte Kund a fiú lelkének lassú megnyílását. Az erdei ember éles szemével igyekezett belelátni Dobay szívének legmélyére, hogy kristálytisza látással megismerje azt az embert, aki az első tíz év elmúltával az erdő fiának életét a további tíz évre kezdi igazgatni. Féltekenységnek árnyéka se borult erre a nemes, egyszerű férfilelekre; őszintén érezte azt, amit tavasz nyíltával mondott ki először: hogy Kund, a vadász, befejezte munkáját Lurkóval s a fiúnak most már új tanítómesterre lesz szüksége.

Dobayval az egymást megértő férfiak őszinteségével beszélgettek erről.

— Közeleg az idő, amikor itt fogja hagyni az erdőt és elmegy oda, ahol a tudást osztogatják — mondta a vadász —. És ott négy emberre lesz szüksége. Egyre, aki az esztét kibontogassa és a tudás világába bevezesse; egy másikra, aki a lelkét, jellemét marokra fogja és csináljon belőle igazi férfit, olyant, amilyen nem termett még egy a magyar földön. Emellett kell egy kis fiú is melléje, nemes, tiszta, mosolygós, aki pajtása és jó barátja legyen. És kell valaki, aki bearanyozza az életét és minden törtétesében előtte lebegjen. Istenem, csak megtaláljuk ezt a négy embert!

— A negyedik már megvan — mosolyodott el a mérnök —. Lurkó álmai körülfonják a virágfüzérés kis lányt és Majláth grófnő unokája méltó lesz arra, hogy a mi fiunk élete középpontja legyen. És, ha úgy gondolja, megvan az első is. Szabad ember vagyok, elég vagyonom van ahhoz, hogy gondtalanul éljek és úgy érzem, hogy ezért a fiúért oda tudnám adni az életemet. Ha rám meri bízni őt, én elvezetem a tudás útjain . . .

Kund néma, hosszú kézzorítással felelt a kérdésre. Ő maga is úgy gondolta, hogy Dobay a nagy városban megfelelő mestere lenne az erdő fiának. És most csendes, nagy elgondolkodással töprengett a két férfi a hiányzó másik kettőn: a nevelőn s a jóbaráton. Honnan fogja ezeket küldeni az a titokzatos hatalom, aki a fiú életét eddig is olyan csodálatos szépen igazgatta? . . .

Lurkó ezekről a komoly beszélgetésekről nem sejtett még semmit. Gondtalan gyerekszívvél folytatta a játékait lent a patak partján; de ezek a játékok a Dobayval való együttlét hatása alatt valami egész különleges szint és irányt kaptak. A két férfi csak azt tudta, hogy a gyerek napok óta fúr, farag és elállt a szavuk a csodálkozástól, amikor alkonyatkor a munkája első eredményét eléjük tette és ragyogó szemmel, ujjongó örömmel várta a kritikájukat.

A brassói autó kicsinyített mása állt előttük fából kifaragva és összeillesztgetve, de olyan hűen, olyan ízléses kidolgozásával a kicsi részleteknek, hogy Dobay bevalóította: ő, a mérnök, nem tudta volna azt így elkészíteni.

Két nap múlva új gépet hozott Lurkó: a dák hadjárat alatt a Hallgató-völgyben leszállott ellenséges repülőgépnél kicsi mását úgy, ahogyan akkor a vízesés fátyola mögül izgalomtól dobogó szívvel megfigyelte.

Ezekben a napokban írta Iluskának szóló egyik levelé-

ben azt a mondatot, amelytől megcsillant a nagyszony szeme, mert reményeinek teljesülését olvasta ki belőle: „... És tudod, most egész nap gépeket faragok fából: autót meg repülőgépet, meg Dobayval vízimalmot állítunk a patakra és mindig jobban érzem, hogy a szívemben új hang szól: hívnak a gépek és el fogok menni, hogy megtanuljam igazi, nagyban megépíteni őket . . .“

És egy este, amikor megint kettesben ültek Kunddal fent az őseber sziklapárkányán, kedves pihenő helyükön, a fiú elmondta a vadásznak is a gondolatait:

— Ugy érzem magamat, mintha sok évről, messze múltból a kis Bocs beszéde szólna a szívemben. Emlékszel, amikor sokáig búsult és nem evett és nem játszott, és te akkor azt mondtad, hogy egy új Bocs ébredt fel benne, mert hívják a hegyek meg a szabad erdő, meg a testvérei. Engem is úgy hív valami már régóta. Gyűlölöm az embereket, mert nem tartják a törvényeiket és verik egymást és hazudnak, de mégis úgy hiszem, hogy el kell menni közejük, mert ők őrzik a gépek titkát. És engem hívnak a gépek . . . Akarok autón ülni, mint Dobay a szabadítás éjszakáján és belerohanni a messzeségbe. És akarok repülni, mint a sas és ott szállni le, ahol legvadabb az erdő. Akarok lenni gép-uramember, amilyenről Dobay mesélt. És ugyanakkor érzem, hogy fájás van a szívemben, ha arra gondolok, hogy itt hagyjam az erdőt meg a hegyeket, meg téged . . .

— Bizony, kis pajtás, elhívnak tőlem a gépek — felelt a vadász és a hangja egy cseppet sem remegett —. De látod, ez az ember útja, Isten akarata. És ha majd uraleszel a gépnek, akkor eljössz vissza hozzám és meglátod, az erdő és a hegy mindig azzal a szeretettel várja vissza az ő fiát, mint amellyel felnevelte . . .

Nehéz, titkolt, nagy harcok vívódtak ezekben az időkben abban a kis gyerekszívben. Hívták a gépek és hívták Iluska levelei, amelyekben mindig ott zakatolt ugyanaz a mondat: „Gyere, Lurkó, Budapestre!“ És viszont ellenállhatatlan erővel fogva tartotta az erdő, a hegyek, a régi jó barátja, az emlékek. Fel-felrémlt előtte a Hallgatóvölgyet elhagyó Bocs képe: amint a felszabadító intésre vissza sem nézve, rohant le a lejtőn be a nagy erdőbe. — „En is így fogok futni egyszer, menekülni az erdőtől, amely nevelt és szeretett? . . .“ — töprengett magában és fáj a szíve ezektől a gondolatoktól.

A két férfi pedig csendben figyelte ezt a belső harcát a fiúnak és megtették az előkészületeiket arra, amikor majd az erdő fia elhagyja az erdőt, hogy kövesse a gépek és a kis lány hívó szavát.

És multak a hetek és lassan hónapokká sűrűsödtek.

Nyár lett, fűledt, meleg, Istenáldotta magyar nyár . . .

XVIII.

Előd úr Erdélybe utazik.

Amikor Előd* úr a sólymok nyári táborából hazaérkezett, az íróasztalán váró levelek között elegáns formájú, koronás névjegyet is talált: Majláth grófnő névjegyet. És a házmester elmondta, hogy ez az asszonyság rövidesen két ízben is kereste és holnap megint eljön, mert valami nagyon fontos elintézni valója van a tanár úrral.

— Majláth grófnőnek — énvelem? . . . — tündött Előd úr. Nem értette a dolgot.

Másnap estefelé felbúgott az előszoba csengője s az ajtóban nemes arcú, fehér hajú, fekete ruhás matróna jelent meg. A parancsnok udvarias tisztelettel fogadta.

— Majláth grófnő vagyok — szölt a látogató —. Szükségem van önre.

— Parancsoljon velem a grófnő.

— Egy kis fiú érdekében szeretnék nagyon bizalmasan beszélni önnel, tanár úr.

— Rendelkezésére álok.

Leültek a dolgozószobában és a parancsnok nyugodt várakozással nézett a vendége tiszta, meleg szemébe. Akinek ilyen szemei vannak, annak könnyű bizalomra nyitnia a szíveket.

Ujra a grófnő szölt:

— Ismerem önt, bár nem láttam soha még eddig. Tudom, hogy a diákok embere, egész életét önzetlenül a gyerekeknek adja.

— Tanár vagyok és cserkészparancsnok. Csirkefogó lennék, ha nem a fiúkért élnék és dolgoznék.

— Egy családi történetet szeretnék elbeszélni önnek. Unokaöcsém, Thurzó Imre grófnak és az ő kis

fiának különös történetét. Meghallgatja?

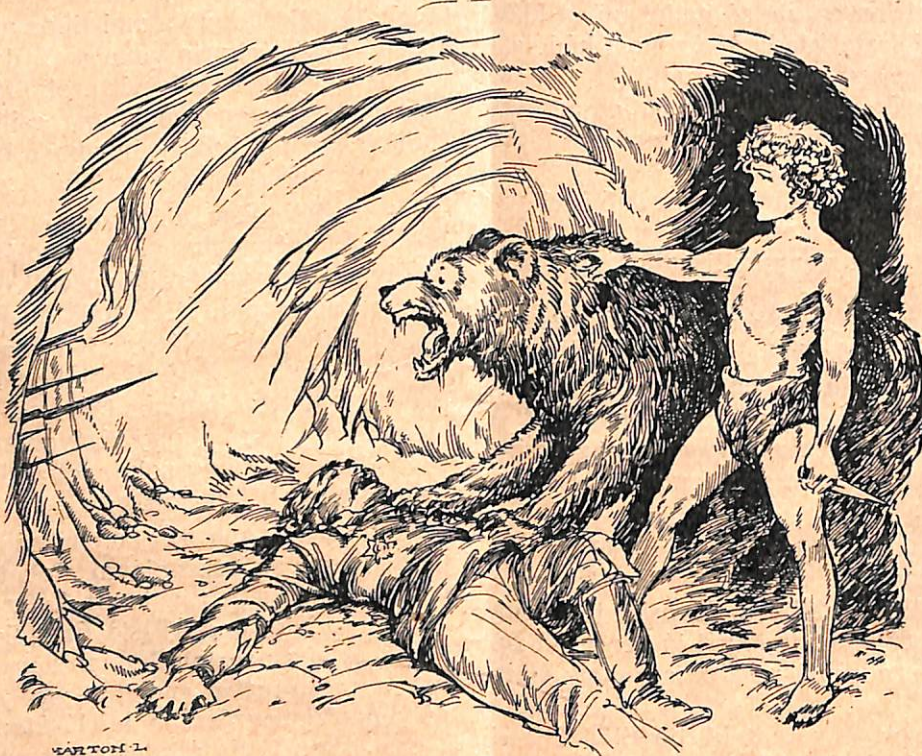
— Méltóztassék kezdeni. Figyelek.

— Volt egyszer egy régi kastély az Olt vize mellett . . .

Ötnegyed óráig tartott a nagyszony elbeszélése. Előd úr egyetlen egyszer sem szölt közbe, de míg egyik cigarettát a másik után szívta, a gomolygó kék ködben mintha a szemei előtt játszódott volna le Lurkó egész eddigi élete. Gábor Mózes . . . Kund . . . mosolygós Iluska . . . embervadászat a kőösvényen . . . a halálra ítélt magyar vezér megszabadítása . . . harc a csillagos farkassal, aztán meg a csillagos dákkal . . . Csodálatos, romantikus sorsa egy otthontalan, apátlan, anyátlan kis magyar fiúnak, akit megmentett és felnevelt az erdő . . . Mikor a nagyszony befejezte és néhány percig mélységes hallgatás csöndje ült a szobán, a parancsnok úgy érezte, mintha Lurkót már réges-régen ismerné és éppen úgy szeretné, mint a sólymok akármelyikét.

— Érdekelte a történet? — kérdezte a grófnő.

* Koszter atya „Psychofootballisták“ c. regényének főalakja.

A medve mellett ott állt a csiki hegyek magyar szelleme . . .

— Nagyon érdekelt. S úgy érzem, hogy mindenre kész lennék az erdei fiúért.

— Akkor olvassa el kiegészítésül ezt a levelet. Négy nappal ezelőtt kaptam.

Előd úr átvette a levelet, szeme végigfutott a darabos, kemény vonásokon és arra gondolt, hogy az a kéz, amely ezt írta, hosszú időn át nem sokat forgathatta a tollat.

Aztán olvasni kezdett:

„Kegyelmes Nagyasszonyom!

Ugy érzem, eljött az ideje, hogy Lurkó búcsút mondjon az erdőnek. Amire én taníthattam, mindenre megtanítottam, tőlem már nem kaphat semmi újat. És én csak egy egyszerű vadász vagyok és tíz évig a vadonban éltem.

Lurkó már búcsúzik az erdőtől és a hegyektől. Fáj a szíve, de indulni készül. Hívják a gépek, amelyeknek mesztere akar lenni és nagyon közel látom a napot, amikor búcsúzni áll majd elé.

Arra kérem kegyelmes Nagyasszonyomat, vegye most az én kis uram sorsát a kezébe. A szívemet összeszorítja valami, ha elgondolom, hogy Lurkó elmegy. Üres lesz az erdő nélküle és üres lesz a mi életünk. De jobb így és a hangom nem fog remegni, ha az utolsó hallót utána kiáltom. Kund, a vadász, befejezte feladatát és most hódolat-tal várja kegyelmes nagyasszonya parancsait.“

Eddig volt a levél. Előd úr elolvasta, nagyon lassan összehajtogatta és míg mozdulatlanul a kezében szoritotta, a szeme valahová nagyon messze nézett.

— Önt gondoltam a kis unokám férfinevelőjének — mondta most egyszerűen a nagyasszony.

— Köszönöm, kegyelmes asszonyom. Büszke vagyok a bizalmára.

— Elvállalja az erdő kis fiát cserkészének és lelki fiának?

— Elvállalom. — A parancsnok hangja olyan ünnepélyesen, komolyan csengett. Mintha fogadalmat tenne. — Ami nekem Istentől kincsemül adatott, azt mind át akarom adni neki. A Mindenható segítsen engem, hogy mindig olyan igazán férfi tudjak lenni, mint amilyen első nevelője, az egyszerű vadász volt.

— Igen — bólintott a nagyasszony —, Kund férfi a javából. Ilyet csak a magyar erdő tud nevelni, minden száz évben ha egyet. De most az erdőből a városba jön a fiú és én nagyon nyugodt vagyok, hogy önnél jó kézbe adtam őt. És ha most igazán hozzáillő fiú-pajtást is tudunk majd találni . . .

— Én már találtam ilyet — vágott közbe Előd úr —. Lurkó barátai a sólymok lesznek, akik természetesen semmit nem fognak tudni az ő regényes multjából. De két fiút melléje állítok, akikkel szemben kinyílik majd a lelke, mert Boda Péter és Komáromi Lackó megérdemlik az erdei fiú barátságát és bizalmát.

— Boda Péter és Komáromi Lackó . . . Megjegyzem a két nevet. Bizom bennük, mert ön is bízik. Még ma írok Kundnak, hogy megtaláltam a férfinevelőt és a fiúpajtást. A továbbiakban pedig . . .

— Engedje meg a grófnő, hogy holnap este felkeressem és elmondjam terveimet. Most gondolkodnom kell és néhány előkészítő lépést tennem.

Amikor a grófnő eltávozott, Előd úr több, mint egy óra hosszat ült mozdulatlanul a karosszékében behúnyt szemmel, mintha aludnék. Akkor felállt és a kalapját vette.

Első útja a templomba vezette. A cserkészparancsnok soha nem kezdett semmi nagy vállalkozásba anélkül, hogy Isten áldását ne kérte volna reá. És most nagyon szüksége volt kegyelemre, segítségre.

Negyedóra mulva kedves családi ház ajtaján csengetett Előd úr és amint belépett, Komáromiék riadó örömmel üdvözölték. Néhány pernyi kedélyes csevegés után előhozta a tervét: egy-két sólyommal Erdélybe szeretne tanulmány-

utat tenni, Tusnád vidékét és tovább a csiki hegyeket barangolnák be kissé és Lackó szép táborozásáért megérdemelné, hogy ő is résztvehessen a kéthetes kiránduláson. — Rövid huzakodás, kérdezősködés és tanácskozás után a családi tanács kimondta, hogy Lackó résztvehet az erdélyi túrán, ha megígéri, hogy nagyon okosan fog viselkedni, amint az egy tizenegyedik évében járó férfiúhoz illik és nem csinál semmi gonoszsgót.

Amint a családi tanács határozata kihirdetett, óriási örömrizadalmat keltve természetesen, Előd úr engedelmet kért, hogy Lackóval a kis diákszobában bizalmasan megbeszélhessen valamit. Másfél óráig volt bent a fiúnál és amikor elment, Komáromi mamuska hiába firtatta a kis embert, hogy: „Mit tudatok olyan rettentő sokáig tárgyalni?“ — mert Lackó valami különös megilletődött fény-nyel a szemében csak azt felelte:

— Ne haragudjon, anyukám, de azt nem mondhatom meg, mert az férfiak titka. De valami gyönyörű szépről beszélgettünk, jaj, de nagyon szépről!

Másnap délelőtt Boda Péterék külvárosi kis szobakonyhás lakását látogatta meg Előd úr. Amikor a szülők meghallották, hogy valami tikos alap segítségével kéthetes erdélyi túrára akarja vinni az ő derék, komoly fiukat, örömmükben majdnem a kezét csókolták meg és a komor arcú Boda Péter szemében könny csillogott, amikor a tegnap estihez hasonló hosszú bizalmas beszélgetés után kikísérte a konyhaajtón a parancsnokát.

Harmadik ilyen előkészítő látogatás is várt Előd úrra. Fekete Pistáékat nagy csomagolásban találta. Pista eddig a sólymok második rajában volt örsvezető, de éppen a tábor utolsó napján tartották meg baráti, meleg könnyek között a búcsúztatóját, mert Pista néhány napon belül Erdélybe utazik a nagypapájához és jövőre már a gyulafehérvári gimnáziumban járja az ötödik osztályt. Kemény kézfogással ígérte, hogy a távolban is mindig magyar cserkész marad és hogy soha, soha el nem fogja felejtani az ő leghűségesebb barátait.

Pista csomagolt s a mellékszobában a parancsnok úr beszélgetett az édesapjával. Fekete papa okos ember volt, akinek nem kellett valamit kétszer magyarázni. Előd úr azt kérte tőle, hogy Pista útlevelét úgy váltsa ki, mintha vissza is akarna jönni hamarosan, mert ő ennek az útlevelének a segítségével szeretne egy magyar fiút felhozni Erdélyből. Viszonzásul a lefelé-úton ő is elkíséri Pistát és személyesen fogja átadni a nagypapa kezeibe. Megegyeztek, paroláztak és a csomagolást illetőleg néhány szakszerű tanáccsal gazdagítva Pistát, a parancsnok úr már sietett is tovább a dák követségre.

(Folyt. köv.)

◆◆ CSERKÉSZFIÚK ÍRÁSAI ◆◆

Tél.

Tetön, ágon, utcán
Hó,
Most csak kályha mellett
Jó.

Gondterhelt bús
Arcok,
Magsokasodtak a
Gondok.

Fekete, károgó varjúsereg
Kesereg,
Didergő, fázó
Emberék.

Keményre fagyott
Terek,
Csikorognak a fagyos
Kerekék.

Sikátorokban füttyül a
Szél,
Bizony, emberek, itt a
Tél.

Vados Géza.

◆◆ KÖNYVISMERTETÉS ◆◆

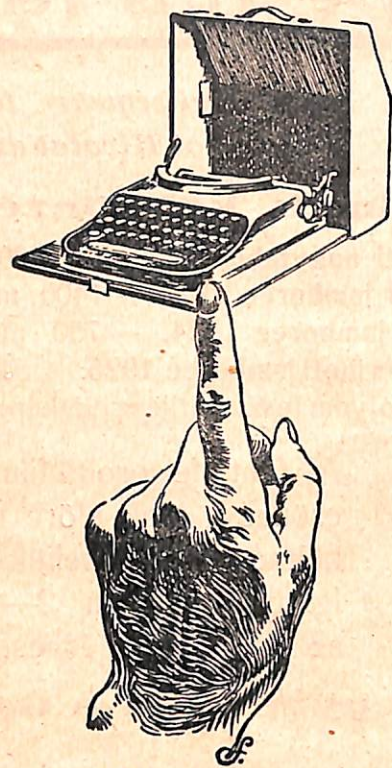
Szini Zoltán: Szlőjdminták (M. kir. Állami Térképészet kiadása. Ára 30 f.). Olyan munka ez, amelyre bátran és jogosan rámondhatjuk, hogy hézagpótló. Mert a szlőjdmunkával, fafaragással foglalkozó magyar fiúnak mindaddig nem volt egyetlen olyan vezérfonala, amely magyaros díszítésű, hasznos tárgyak mintáit tartalmazta volna. Ha mi fafaragással foglalkoztunk, akkor vagy a külföldi cikornyás, túlstilizált és mégis túlonul egyhangú mintákra voltunk szorulva, vagy a magunk képzeletéből kellett megalkotnunk hasznos vagy díszítései rajzát. Most egy kispesti rajztanár: Szini Zoltán, olyan kis olcsó és mégis szép kiállítású füzetet lépett a nyilvánosság elé, amely eddigi hiányainkat megszüntette s egyszerre kezünkbe adja 52 mintalapon közel 100 érdekes, ügyes használati tárgy rajzát. A kis füzet mindezek kicsinyített képét és bő leírását tartalmazza; hozzá a szükséges nagy mintalapokat olcsón, a 14 filléres áron lehet megkapni akár a szerzőnél, akár pedig a főbizományosnál: Kókai Lajos Bpest, IV., Kamermayer Károly-u. 3.

Ide iktatjuk néhány érdekes mintáját: falidíszek, kótatartók, képráma, rengeteg ember- és állatfigura, tornászó bohócok, mérleg, könyvtámasztó (cserkészalakkal), talicska, gémeskút, bölcső, kocsli, tricikli, autó, gőzmozdony, villamos, székely faragású virágkarók stb.

Igen melegen ajánljuk minden kézügyességet szerető, lombfűrészeléssel foglalkozó cserskészeknek. Kész programot kap benne az órs a karácsonyi, husvétii vásárok anyaga szempontjából. Fő előnye, hogy benne a kezdő ép úgy talál mintát, mint a bizonyosfokú kézügyességgel és fűrészelési technikával rendelkező haladó. Remélhetőleg munkakedveteket ez a könyv csak fokozni fogja a maga ötletes, ügyes, sok szép mintájával, hasznos és díszítéseiével. **F. K.**

„Mein Deutscher Freund.“ Ki ne ismerné azt a mondást, amely szerint minden ember annyi embert ér, ahány nyelven beszél. Ki ne tapasztalta volna, hogy valamilyen idegen nyelv elsajátítása csak előnyös lehet. Minél korábban kezd el valaki, annál könnyebben megy a tanulás, különösen akkor, ha valamelyes gyakorlatra is tesz szert. Ebből a gondolatmenetből indult ki a Singer és Wolfner cég, midőn a múlt évben „Mein Deutscher Freund“ címen németnyelvű gyermeklapot indított, melynek egyszerűen megírt, de amellel rendkívül kedves, érdekes tartalma élvezetes olvasmányt jelent még idősebb fiúk részére is, ha a német nyelv alapelemeivel tisztában vannak. Bennünket, cserskészeket még abból a szempontból is közelebről érdekelhet a lap, mert annak szerkesztője, a „Magyar Cserkész“ egyik kedves munkatársa, Tábori Pál, aki ebbe a tevékenységébe nemcsak cserskészeleményességét, irodalmi képzettségét, hanem cserskészpályafutása számtalan kedves emlékének elbeszélést is beleviszi. A lap előfizetési ára negyedévenként P 1.60. Kiadóhivatala Andrassy-út 16. **K. M. F.**

REMINGTON PORTABLE IRÓGÉP

**Ez az Ön
leghűségesebb
munkatársa**

irodában, otthon és utazás közben.

Díjtanulmány bemutatás országszerte.

**18 HAVI
részletre is szállítunk**

**Remington Irógép
Részvénytársaság.**

**Budapest, VI. Andrassy-út 12.
Telefon: 212-84, 212-85, 218-09.**

I. KERÜLET.

Az I. cserskészerület tisztújító közgyűlése. Rendkívül nagy érdeklődés mellett folyt le január hó 18-án, vasárnap d. e. fél 11 órától a budapesti (I. cs.-ker.) közgyűlése a Lónyay-utcai ref. gimn. dísztermében. Több mint 200 kiküldött jelenlétében nyitotta meg a közgyűlést dr. Szukováthy Imre elnök. A közgyűlésből távdr. Szukováthy Imre elnök, a Kormányzó Urat, Zsitvay Tibor igazságügyminisztert, a Szövetség képviselőit és a főcserskészeket. A Szövetség képviselőiben megjelentek a közgyűlésen: Vidovszky Kálmán társelnök, h. elnök, és Major Dezső orsz. ügyv. főtiszt, Czeiner László ker. ellenőrző, Junger Emil ker. főtiszt, Leyrer Tivadar ker. főpénztáros. Az összes jelentéseket egyhangúan vette tudomásul a közgyűlés, a tisztviselőknél a felmentvényt megadta, a jövő évre szóló költségvetést elfogadta. Ezek után Szukováthy Imre dr., elnök az egész tisztikar nevében lemondott s

felkérte a Szövetség képviselőjét, hogy átvéve az elnöklést ejtse meg a választásokat. Vidovszky Kálmán elnöklése alatt folyt le, rendkívül nagy érdeklődés mellett a választás. Két szavazatszedő bizottság működött. Mind a két től 175 szavazatot adtak le. Minden tisztségre titkosan szavazott a közgyűlés. Így a legalkotmányosabb formában történt meg a választás (a megválasztottak teljes névsorát alább közöljük), a szavazatok összeszámolása és az eredmény megállapítása déli 2 óra után történt meg, amelynek eredményét az elnök Vidovszky Kálmán kihirdette. Melegen köszöntötte a titkosan és egyhangú lelkesedéssel megválasztott Szukováthy Imre dr. elnököt, aki megindultan vette át újból az elnöki székét és keresetlen szavakkal adta meg programját: Jó munkát akar végezni. Majd az ő indítványára küldöttség hívta meg a terebe és újonnan megválasztott Gacs János úv. elnököt, akit Szukováthy Imre elnök köszöntött. Gacs János úv. elnök szép beszédben felszólalt az üdvözölő szavakra, kifejeztesre juttatván, hogy állandóan zúgati akarja a kerületnek tiszta csengésű hangját, hogy ez a messze hangzó, ragyogóan tiszta, érces hang hívja, gyűjtse a kerület minden cserskészt a legjesebb, legideálisabb, leglelkesebb cserskészmunkára. A közgyűlés lelkes hangulata biztosított arra, hogy az új tisztviselőket a legteljesebb bizalom és szeretet kíséri nehéz munkájukban. A közgyűlés után a közgyűlés tagjai közös, baráti ebédet vettek részt.

Az új tisztviselők névsora a következő: Elnök: Szukováthy Imre. Tiszteletbeli társelnökök: Szukováthy Imre, Marcell Mihály dr., Samu János, Korpás Ferenc, Marcell Mihály dr., Samu János, Szabó Imre, Karácsony Sándor, Tóth Tihamér dr. Társelnökök: Bátor József dr., Dormándy

Géza, v. Farkas Ferenc, gr. Festetics Pál, Sándor János, Kun Attila, Liptai János, v. Sallay István, Vajna Ede, Schrank Endre, Ügyvezető elnök: Gacs János. Főtiszt: Junger Emil. Vezetőtiszt: Velösy Béla. Ellenőrző: Czeiner László. Helyettes ellenőrző: Horváth László, Malán Mihály, Pályi Sándor. Főpénztáros: Leyrer Tivadar. Helyettes pénztáros: Polgár Emil. Ügyész: Brém György dr. Sajtóreferens: Pirovsky Lajos. Titkár: Méhes György. — Intézőbizottsági tagok: Fáber Gusztáv, Faragó Vilmos, Gerritsen Vilmos, Hoser József, Jaszenák Győző, Kemény Ödön, Kolozsvári Béla, Kovács Gyula, László Gábor dr., Lehotzky Tivadar, Lombár László, Máthé Tamás, Simoncsics László, Stanoilovic Ulászló, Szabó Zoltán, Szívós Donáth dr., Tyukoss Gyula, Viggassy Lajos, Wittwindt Tibor, Zayzon Sándor dr.

Az 5. sz. KEG. cserskészesapat 1930. december 26-tól 1931. január 2-ig rendezte immár sorrendben ötödik sítáborát, Hasznosfelsőhutan, Heves megyében, 22 résztvevővel. A tábor minden tekintetben kitűnően sikerült, a fiúk a szorgalmas és tervszerű sielés mellett még szociális tevékenységet is fejtek ki az ú. n. „huta akció“ által összegyűjtött nagymennyiségű szeretetadomány szétosztásával. A tábor parancsnoka, Velösy Béla parancsnok, OIB. tag volt.

A 15. Bethlen Gábor cserskészesapat 1930. december 27-től 1931. január 4-ig rendezte VII. táborát Fiskalitáshutan, a Mátra-hegységben. A tábor résztvevőinek száma 60 volt. Az idő szinte állandóan ködös és szeles volt. A hőviszonyok ellenben kitűnőek voltak. A közeli Galyatetőre szinte minden nap felmentek; egyik raj a Kékesre is kirándult. Az utolsó napokban négy

Ugy-e Ti is rendeztek farsangi előadást?

Nagy segítségtekre lehet ebben a CSERKÉSZFILM, melyet a Gazdasági Hivatal az alábbi kölcsönzési díjak mellett kölcsönöz ki:

A filmek kölcsönzési díjai a következők:

Nemzeti nagytábor 1926. — 1400 méter P 25	Gödöllői cserkészzászlóavatás 1928. — 300 méter P 7
Angliai jamboree 1929. — 1400 méter „ 30	Baden Powel látogatása 1928. — 265 méter „ 7
Dániai jamboree 1924. — 750 méter „ 15	Dugó Jani Angliában (rajzfilm). — 250 méter „ 8
I—X. kerületi jamboree 1925. — 540 méter „ 12	Cserkészidill (A napi jótett). — 187 méter „ 4
Pista Solyom lesz (cserkész életkép). — 400m „ 9	

A fent felsorolt filmek kölcsönzési díjai egy előadásra értendők. A kölcsönzési díjak előre fizetendők. Vidékre történő szállításoknál az odaszállítás költségét mi viseljük. A filmet az előadás után azonnal vissza kell küldeni. Igénylés esetén 2—3 héttel korábban kérjük a bejelentést, mivel nagy az érdeklődés és esetleg ugyanazon időre több csapat is kéri.

Előjegyzéseket a Gazdasági Hivatal vesz fel.

Könnnyítsz a program összeállításában, munkát és időt takarítsz meg, ha ezeket ügyesen felhasználod.

korosztályban futó- és műversenyt, majd pedig ugró-versenyt rendeztek. A futóverseny útja Galyatető—Fiskalitáshuta volt. Az ugróverseny a galyai küssáncon történt.

III. KERÜLET.

A csepregi cserkészek jótékonyági mozgalma. A csepregi cserkészek parancsnoka, Csincsura Győző polgári iskolai tanár követendő és elismerésre méltó tevékenységet fejtett ki cserkészcsoportjával, a „Nádasdy” cserkészekkel, hogy a szegénysorsú, rongyosruhájú iskolásgyermek karácsonyát megédesítse. A pénzkérdést érdekesen oldották meg. A csapat játéktárgyakat készített és azokat eladta. A parancsnok pedig szívhez szóló levelekkel kereste fel a gazdag urakat. Az így összegyűjtött tekintélyes összeg-urakat. Az így összegyűjtött tekintélyes összegből vásárolták össze aztán a jószívű kiscserkészek a karácsonyi ajándékokat, melyeket a december 24-én megtartott kedves és bensőséges karácsonyfa-ünnepélyen osztottak szét a szegénysorsú polgári- és elemi-iskolás pajtásaiknak. A kiosztást ünnepély előzte meg.

IV. KERÜLET.

A síófoki 466. sz. „Magyar Tenger” cs.-cs. levétköteles tagjainak szemléje december hó 21-én volt. Résztvettek mint ellenőrzők: Titl Róbert alezredes, kerületi főtábornok és az O. T. T. részéről Magyar János őrnagy. A látottak felett mindketten megelégedésüket fejezték ki. Január 4-én tartotta a csapat tábori beszámoló ünnepélyét, igen nagy közönség jelenlétében. Parancsnoki beszámoló, tábori életből vett jelenetek, szindarabok alkották a műsort, mindegyik szám sikert aratott. Az ünnepély keretében 12 cserkész újított fogadalmat. Zsembery Gyula dr., főjegyző, szervezőtestületi tag, pedig a legjobban táborozó cserkészeket tüntette ki.

V. KERÜLET.

560. sz. IV. Károly király cserkészcsoport tagjai közül december 8-án, Kapots Géza, Kozács Benedek tiszti, Fazekas György, Simits Ferenc, Dickmann Ernő a segédtiszti vizsgát eredményesen letették a kerületi megbízottak előtt.

December 26-án a csapat a saját körében karácsonyi teadélutánt rendezett. A jókedy és hancsogulat nem hiányzott a fiúknál. 1931 január 4-én és 11-én műsoros előadást rendezett a csapat. Színpadra került a Furfangos cigány, Olivér a mintacserkész és a betlehemi bakter és Bohus András karácsonya című szavaltat. A bevétel táborozásra gyűjtik.

Meghívó. A Magyar Cserkészszövetség V. (déli) kerülete 1931. március hó 1-én vasárnap d. e. 10 órai kezdettel tisztújító közgyűlést tart Szegeden. (Siketnémák intézete.) Tárgysorozat: 1. Elnöki megnyitó. 2. Kerületi főtábornok jelentése. 3. Kerületi vezetőbizottság jelentése. 4. Kerületi ellenőrző jelentése. 5. Levante előadó jelentése. 6. Kerületi főpénztáros jelentése és az 1930. évi bizárszámadás bemutatása. 7. A számvizsgáló bizottság jelentése. 8. Az 1931. évi költségvetés előterjesztése. 9. Kerületi elnök, tisztviselők és I. B. tagok választása. 10. Indítványok.

A bácsalmási róm. kath. egyházközség 579. sz. Tomori Pál érsek cserkészcsoportja a beltéri fiúelemi-iskola növendékeiből apródesportot szer-

Céllövésre alkalmas léghajókák
SKABA és PLÖKL fegyver- és sportáruházában
BUDAPEST, VI., Vilmos császár-út 33.

A Magyar Cserkészszövetség összes központi hivatalainak hivatalos órái:

naponként d. e. 9—1-ig és d. u. 4—7-ig.
Pénztár-órák: naponként 11—1-ig, d. u. 4—6-ig, kivéve a szombat délutánt.
Az országos elnök és az országos főtisztviselők fogadó ideje:
Witz Béla országos elnök fogad: hétfőn d. u. 6—1/28-ig, pénteken 5—7-ig.
vitéz Faragó Ede országos vezetőbizottság szerdán és csütörtökön d. e. 9—1-ig és d. u. 4—6-ig.

Major Dezső dr. országos ügyvezető főtábornok mindennap 10—1/22-ig és hétfő, szerda és szombat kivételével d. u. 5—7-ig.
Dr. Zsembery Gyula ügyész, orsz. társelnök fogad szerdán és pénteken 6—8-ig.
Kosch Béla országos gazdasági főtábornok mindennap 10—1-ig, szerda és szombat kivételével d. u. 4—6-ig.
Molnár Frigyes dr. külföldi ügyek főtábornoka szerdán d. u. 4—6-ig.

Vidovszky Kámán orsz. társelnök, az elnök helyettese, a Magyar Cserkészszövetség vezetője kedd, csütörtök, péntek d. e. 11—1-ig, szerda d. u. 5—7-ig.
Éri Emil országos vezetőbizottság helyettese, szerda, csütörtök, szombat 5—7-ig.
Dr. Sztrilich Pál országos vezetőbizottság helyettese, kedd, szerda, csütörtök, péntek 4—7-ig (Cserkészház), szombat délután és vasárnap Cserkészpark.

Telefon: Cserkészház: 112—34*; Cserkészpark: 643—13; Vizitelep: 928—30.

SZENT LÁSZLÓ fertőtlenítő mosdószappan

megóv
minden
fertőzéstől!

Gyártja a
**Kolozsvári (Heinrich J.)
szappangyár rt.
Budapest.**

Bőr- és hajápolásra a 30 éves világhírű
kolozsvári gyógyszappanok
használata felülmúlhatatlan!

Ügyeljünk a
kolozsvári

HEINRICH J.
névre.

vezett. Január 18-án d. u. a csapat Szent Imre-
raja a kis testvérek első ígérének tiszteletére
nagyszabású műsoros előadást rendezett a Zárda-
intézet nagytermében. A Jézus Szíve apródcso-
port darútollas kis vitézeihez Barth Benedek
pápai kamarás, cserkészelnök intézett meleg
szavakat. Nagy hatást értek el a fiúk a „Hadi-
fogoly” előadásával, majd tréfás jelenetek lepe-
getésében teremtettek farsangi kedélyes hangula-
tot. — Csapatmunkát vállalt Farkas János hit-
oktató is, aki az apródmunka vezetője lett.

Hírek a szegedi örsvezetők köréből. Az V-ik
cserkészkerület idén is megrendezi az örsvezetői
tanfolyamot a szegedi csapatok örsvezetői ré-
szére. — A kerület elnöksége a tanfolyam meg-
szervezésével és vezetésével Jachan Géza 550.
sz. cserkészosztályt bízta meg. — Az első össze-
jövételt január 11-én tartották a kerület helyi-
ségében, amelyen 41 örsvezető és segédörsvezető
vett részt a 82., 86., 183., 550., 551., 552. és 555.
sz. csapatokból. Az első összejövételt v. Mária-
földy Márton dr., üv. elnök úr nyitotta meg és
érdekes cserkészproblémák és rövid előadások
tették változatossá.

VI—VII. KERÜLET.

A szekszárdi polgári iskola 685. számú Kram-
mer János cserkészcsapata január hó 11-én tar-
totta első cserkészavató-ünnepélyét. Az újoncok
Faludi Ferenc, Tolna vármegyei főtitkár előtt
tették le a fogadalmat. A megható, kedves ünne-
pélyen a sok szülőn és érdeklődőn kívül meg-
jelent a megyei intézőbizottság is majdnem tel-
jes számban.

VIII. KERÜLET.

Bejelentés. A csapatok jelenték be a kerü-
letnél legkésőbb február 15-éig, hogy hány fiú
tud esperantóul, mennyien foglalkoznak a tanu-
lásával és július második felében Budapest mel-
lett a cserkészparkban tartandó Nemzetközi Tá-
borozáson hány esperantóul tudó fiú szándékozik
részvenni.

IX. KERÜLET.

A IX. (debreceni) kerület január 11-én tartotta
tisztújító közgyűlését, melyen megjelent Schwö-
der Ervin min. tan., Ady Lajos tan.-ker. fő-
igazgató, Major Dezső dr., orsz. ü.-v. főtitkár,
vitéz Faragó Ede orsz. vezetőtitkár, s a város
számos előkelősége. Az elhunyt Rácz Lajos he-
lyébe vitéz Bessenyei Lajos dr.-t választotta meg
elnöknek a közgyűlés. Az évi jelentések után
megejtették az általános választást, melynek
eredményeképpen a következők lettek a kerület
tisztviselői: elnök: vitéz Bessenyei Lajos dr.,
ü.-v. elnök: Debreceni Ferenc, főtitkár: Mezey
Béla, vezetőtitkár: Darabos Balázs, ellenőrző
megbízott: Török Tibor, Barsay Károly dr.,
Kozák István, Jausz Béla dr., vezetőtitkár h.:
személyi ügyek előadója: Husz Ödön, leventeügyi
előad: Szeremley József, főpénztáros: Pásztor
Gyula, ügyész: Miszti Károly dr., ellenőr: Zilahy
Zoltán, műszaki előadó: vitéz Kanabé Dezső,
orvosi előadó: Gargya Gyula dr., sajtóügyi előadó:
Csorba András, számvizsgálók: Ferenczy Károly,
Kuntár József, Rickl Antal, ügyvezető titkár:
Rábold Gábor. Az intézőbizottság tagjaiavá vá-
lasztottak: Alberty Nándor, Benedek Sándor,
Csányi Adorján, Ferenczy Károly, Zalay János
dr., Huber Ferenc, Kornya Sándor, vitéz Kovách
Elemér dr., Kuntár József, Márton Béla dr., Né-

methy Gyula, Roncsik Jenő, Somlyai Kálmán,
Somorjay László, Szemes Károly.

A közgyűlés előtt tisztgyűlés volt. Ede bácsi
az apródkkal összejövételt tartott. A cserkész-
apródok mintaképéről: Nimródról mesélt az
apródknak. A feszült figyelemmel hallgatott
mese után vidám nótákat tanultak az apródok.
Majd a megszállott Erdélyről emlékeztek meg.
Az összejövételt egy kedves hógolyócsata fe-
jezte be.

A tisztgyűlés második részében az öregcser-
kész összejövétel programját ismertette. Ede
bátyánk s az öregcserkészet egy-két problémá-
ját vitatta meg a tisztgyűlés. Az öregcserkés-
szek részére volt még egy külön megbeszélés is.

Tisztvi vizsga. A január 11-én tartott tisztvi vizs-
gán Sarkady László, a 962. sz., Baumann Vilmos
a 190. sz. cs. tagja tisztvi vizsgát, Tóth Lajos,
a 43. sz. cs. és Szabó István a 163. sz. cs.
tagja segédtsízi vizsgát tettek.

A kerület korcsolyaversenye és jégünnepélye.
A debreceni Csónakázó-tavat a kerület vízitelep
létesítésére a hozzá tartozó 2 és fél hold terü-
lettel a várostól kibérelte.

A Csónakázó-tavon megnyílt jégpálya igen
nagy látogatottságnak örvendő. Január 25-én
korcsolyaversenyt és jégünnepélyt rendezett a ke-
rület. A versenyen résztvevők korosztály szerint
két csoportban indultak: Versenyszámok: 100 m,
200 m, 500, 3000 m, gyorskorcsolyázás, egyes
és páros műkorcsolyázás. Aki az egyes műkor-
csolyázásban legtöbb pontot szerzett és az 500
m gyorskorcsolyázásban az elsők között futott
be, az kapta a kerület vándordíját.

A korcsolyaverseny után jégünnepély volt, a
sokszínű lampionnal és reflektorokkal fényesen
kivilágított tó jegén, szimfónikus zene mellett.

Ha finom gyapjuszövetekre vagy bélésárúra van szüksége, forduljon bizalommal

LEFKOVITS ÉS VÁNDOR CÉGHEZ

BUDAPEST, V. KER., DEÁK FERENC-UTCA 16-18. SZ. (ADRIA-PALOTA.)

Angol, magyar és más gyártmányú finom férfi-gyapjuszövetek és bélésárúk nagy raktára.

Szabómesterek legolcsóbb bevásárlási forrása!

A Cserkészsövetség jelenlegi ruházati akciója alkalmával meggyőződést szerezhet árunk kitűnő minőségéről.

